Ru. Nr. 6

NUMĂRUL 2 DIN MARTIE 1943

Signal

Belgia 3,— fr. / Boemia-Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croaţia 10 kuna / Danemarca 50 Öre / Elveţia 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franţa 5 fr. / Grecia 150 dr. / Italia 3 lire / Norvegia 50 öre / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 6 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 öre / Turcia 20 curuşi / Ţările de Jos 20 centime / Ungaria 40 fileri / Siria Inferioară, Ţările de Est 40 Pfg.

Beiul Tunisiei

Alteţa Sa Regală Sidi Mohamed El Moncef Paşa, la primirea reprezentanţilor forţelor Axei în Tunisia

(Vezi articolul din interiorul revistei)

Fotografia (PK) Wundshammer, reporter de război

MAIORUL DR. WILHELM EHMER:

PAVĂZA EUROPEI

DESPRE BAZELE SPIRITUALE ALE EROISMULUI MILITAR GERMAN

Armatele lui Stalin au atacat a doua iarnă frontul de Răsărit european într'o bătălie de amploare şi însemnătate adevărat continentale. Cu acest prilej soldaţii armatei VI germane, împreună cu două divizii româneşti şi un regiment croat, au apărat Stalingradul până la ultimul om, oprind mai multe armate sovietice şi obţinând prin aceasta instituirea unui nou front mai favorabil din punct de vedere strategic. Acest sacrificiu al lor poate fi explicat numai prin acea atitudine ostăşească, pe care un soldat şi un filosof contimporan ne-o explică aci

Bătăliile de material din cei doi ani din urmă ai războiului mondial 1914/18 stabiliseră părerea generală, că luptătorul individual, ca fiinţă cu voinţă proprie pe câmpul de luptă, şi-ar fi jucat pentru totdeauna rolul. În locul său ar fi intrat materialul, technica, maşina de război atotpustiitoare. Această părere a fost reprezentată de numeroşi scriitori militari, mai ales de teoreticienii francezi, englezi şi americani; ea găsi însă ecou şi în atitudinea statelor majore. Două exemple: La dezarmarea armatei germane din 1918 s'a urmărit cu grijă deosebită ca ea să nu mai dispună de arme grele: Nici tunuri grele, nici tancuri şi nici chiar avioane, fiindcă aceste arme au fost doar factorii principali ai bătăliilor de materiale şi de aceia se credea că Germania va fi dezarmată mai ales prin această interdicţie. Al doilea exemplu este linia Maginot: Dacă în viitor materialul era hotărâtor în război, atunci nu era nevoie decât de construirea unui val uriaş de material, spre a fi invulnerabil pentru toate timpurile.

Ar fi interesant de examinat dacă şi germanii ar fi acceptat această concepţie „materialistă", în cazul când ei n'ar fi fost siliţi, prin tratatul dela Versailles, să renunţe la armele cele mai importante. Ne-am îndoi că teoreticianii şi practicianii germani ar fi recunoscut în cazul acesta superioritatea materialului de război faţă de luptător, fiindcă pentru aceasta fundamentele spirituale ale armatei germane erau prea adânc înrădăcinate în naţiune. Şi chiar faptul că luptătorul german individual a bravat atâta timp superioritatea de material a adversarilor săi, n'a dovedit oare îndestul, că omul hotărât, dispreţuitor de moarte este superior materialului orb?

Ostaşi prin destin

Germania a fost silită, prin dispoziţiile tratatului din Versailles, a se bizui în armata sa pe acea forţă pe care nici un dictat nu i-o poate interzice: pe spirit. Acolo, unde lipseau mijloacele externe, au fost mobilizate cele interne, iar unde întrebuinţarea materialului a fost limitată, s'a captat izvorul îmbelşugat al ideii.

Asemănările în istorie: Leonidas, comandantul spartanilor

El apără, până la ultimul om, porţile Greciei, trecătoarea Termopyle, în anul 480 a. Cr. împotriva năvălirii perşilor. Din spiritul acesta de sacrificiu se naşte, numai trei ani mai târziu, alianţa maritimă atică, prima mare alianţă politică a grecilor. Primejdia persană e înlăturată definitiv. Atena înfloreşte. A sunat ceasul de naştere al culturii europene. Sacrificiul a adus roadele

TRECĂTORULE, CÂND TE DUCI LA SPARTA, SPUNE ACOLO, CĂ NE-AI VĂZUT ZĂCÂND ACI, AŞA CUM NE-A PORUNCIT LEGEA

Inscripţia pe Monumentul Naţional pe care grecii l'au ridicat în memoria lui Leonidas şi a soldaţilor săi

Oricât s'ar fi învălit „învingătorii" marelui război într'o manta blindată enormă, şi oricât s'ar fi baricadat ei în dosul unor valuri de fortăreţe bine chibzuite şi înarmate solid, mica armată a Reichului, cu contingentul ei modest de 100.000 oameni, a devenit deţinătoarea marilor tradiţii spirituale ale ostaşului german şi în acelaş timp ea a desvoltat această tradiţie, trăgând concluziile necesare din experienţele războiului mondial. Naţiunea germană nu s'a prăbuşit, n'a desperat în faţa dificultăţilor situaţiei, ci a redeşteptat toate virtuţile atitudinii ostăşeşti: puterea de caracter, puterea de voinţă, inventivitatea şi curajul, fundamentele pe care a fost clădită deapururi armata germană.

Aceste virtuţi ostăşeşti au fost totdeauna expresia unei atitudini necesare pentru oamenii care trebuie să lupte pentru existenţa lor şi s'o asigure pe un pământ sgârcit, în condiţii aspre de viaţă. Ambele ramuri germane care au desvoltat prima oară o viaţă ostăşească reală, avuseseră de deslegat probleme cu caracter combativ: prusienii, în ţara lor tratată vitreg de natură, trebuiau să aşeze, ca popor, bazele unei existenţe modeste — pentru aceasta ei trebuiau să se asigure faţă de vecinii lor puternici, aşezaţi mai favorabil — şi austriacii erau siliţi, ca locuitori ai graniţei spre Sud-Est, să desfăşoare deasemenea o forţă ostăşească. În ambele cazuri nu bunul plac al unui despot ar fi ridicat deci o armată şi i-ar fi imprimat mentalitatea ostăşească, ci destinul istoric, natura însăşi, a stat ca naş lângă leagănul armatei prusiene şi austriace. Ambele armate, după ce în războiul mondial au acoperit drapelele lor cu glorie nepieritoare, au intrat pe căi diferite, organic, în tânăra armată naţional-socialistă.

Feldmareşalul prusian Hellmuth von Moltke, primul şef al Marelui Stat Major, a definit odată, pe scurt, virtuţile ostăşeşti: „Curaj şi renunţare, credinţă în împlinirea datoriei şi spirit de sacrificiu cu expunerea vieţii proprii." Aplicând concepţiile acestea în viaţa civilă, aşa cum s'a desfăşurat în liberalismul modern, recunoaştem îndată,

Copyright 1943 by Deutscher Verlag Berlin

„. . . Generalii Pfeffer, von Hartmann şi Stempel, cu colonelul Crome şi o mână de soldaţi stau, neacoperiţi şi liberi, pe un dig de cale ferată . . .“

MONUMENTUL STALINGRAD

Descrierile acestea şi cele următoare, din care reporterul de război Hans Liska a reuşit să fotografieze câteva, se bazează pe transmisiunile prin radio ale armatei a 6 germană, pe descrierile făcute de răniţii aduşi dela Stalingrad şi pe scrisorile aduse de poşta militară cu ultimul avion plecat din oraşul pierdut. Există dări de seamă făcute de martori oculari despre conducătorul unui camion de transport de trupe, care trece în goana nebună printre tancurile sovietice şi trage cu mitraliera sa în 300 de infanterişti sovietici — numai fiindcă el vrea să pătrundă în Stalingrad, la unitatea sa; despre trei bucătari care gătesc probabil ultima oară la bucătăriile lor de campanie. Tancurile sovietice îi surprind, ei se apără însă: pun mâna pe câteva mine ce zac în apropiere, sar pe tancuri, aruncă în aer câţiva coloşi — apoi trec să gătească mâncarea. Un avion german trebuie să aterizeze forţat între ruinele Stalingradului şi ajunge în porţiunea ocupată de sovietici. Este oare o lipsă de raţiune când echipajul acestui avion e eliberat de acei grenadieri din Stalingrad, care ei înşişi se află într'o capcană? Ce înseamnează când ofiţerii şi soldaţii trag cu mâinile un tun pentru care abia mai au muniţii, o distanţă de 20 kilometri, prin zăpadă şi viscol, până la Stalingrad, fiindcă nu mai sunt nici cai, nici benzină? Ce fel de oameni sunt aceştia care ştiu de săptămâni care e soarta lor şi scriu apoi acasă: „Tată, tu ştii cum stau lucrurile aci, tu cunoşti şi parola. Poţi fi sigur că lucrurile se vor sfârşi cu demnitate . . .“?

că aci este vorba, într'adevăr, de trăsături de caracter categoric soldăţeşti. În locul curajului, liberalismul preferă, spre a reuşi în viaţă, dibăcia în afaceri, în locul renunţării el preferă confortul, împlinirea datoriei este resimţită adesea numai ca o constrângere grea, şi când trebuie adus un sacrificiu, el o face prin cedarea unor bunuri materiale, prin care să se asigure împotriva posibilităţii unor primejdii personale.

Soldatul german alege curajul, renunţarea, credinţa în împlinirea datoriei şi spiritul de sacrificiu, nu pentru unele avantaje exterioare, ci numai din ideia înaltă a patriei, a onoarei şi a măreţiei poporului său. Frederic cel Mare a caracterizat aceasta în testamentul său prin: „destinaţia omului între naştere şi moarte este, a lucra pentru binele societăţii al cărei membru este.“ Am putea adăuga la concepţia marelui rege: Nu numai a munci, dar, când e nevoie, a lupta şi a muri. In orice caz Frederic cel Mare a activat în sensul acesta în cele trei războaie, în care, cu poporul său de 3 milioane contra unei coaliţii de 50 milioane oameni, el a cucerit fundamentele vitale potenţiale ale ţării sale. Cu toate acestea Frederic a fost orice afară de războinic, era un om de înaltă cultură, sensibil, devotat artelor şi filosofiei. La educaţia severă a omului, la disciplina necondiţionată, la sentimentul nezdruncinat al datoriei, el a adăugat spiritul disprefuitor de moarte al sacrificiului, tenacitatea, chiar în cazurile în aparenţă desperate, şi acea vioiciune de spirit, care şi-a găsit expresia, o generaţie mai târziu, în acţiunile şi creaţiile unui Clausewitz şi York, ale unui Gneisenau şi Scharnhorst, precum şi ale unui Heinrich von Kleist.

Totodată s'a făcut un pas hotărâtor înainte: Înfrângerea suferită în 1806 în faţa armatei revoluţionare a lui Napoleon a arătat că vechea ştiinţă militară prusiană era anchilozată în forme ce nu mai puteau corespunde vremurilor noui. Era nevoie de o reformă. Scharnhorst şi Gneisenau au recunoscut cu privirea lor ageră, că conducerea militară nu mai trebuia să fie un privilegiu al nobilimii şi că un curent de sânge proaspăt trebuie să aducă în armată impulsuri noui. Ei au creat astfel, împotriva unor rezistenţe violente, adevărata armată a poporului. Şi astăzi încă merită să cetim ce-au scris ei în memoriul adresat lui Frederic Wilhelm III despre necesitatea de a deschide pentru burghezime, ba chiar pentru toţi germanii care s'au confirmat în faţa inamicului, cariera de ofiţer.

Concepţiile acestea, ca şi întreaga epocă aceasta, se aseamănă cu evenimentele zilelor noastre: Prusia-Germania a avut nevoie atunci de 6 ani, dela 1806 până la 1812, pentru refacerea sa după o decădere adâncă; tot într'o astfel de perioadă scurtă, armata nouă germană a fost creată din nimic şi tot ca şi atunci, şi astăzi ea dă posibilitatea fiecărui soldat provenit din rezerva

îmbelşugată a forţei poporului, să ajungă la posturile cele mai înalte de comandament, fără ca prin aceasta să se manifeste vr'o scădere a calităţii. În ambele cazuri s'a clădit pe aceleaşi virtuţi fundamentele ale atitudinii soldăţeşti, adaptate la condiţiile de viaţă ale epocii şi întregite astăzi cu un element nou, cu socialismul uniformei cenuşii, astfel cum a fost trăit şi suferit întâia oară în primul război mondial, în tranşee şi în focul bombardamentului concentric.

Luptătorii unui stat nou . . .

În primul război mondial sentimentul ce mai profund perceput de soldatul german a fost camaraderia, contopirea omenească în nevoi şi luptă, sentimentul unui destin comun indisolubil faţă de o lume inamică, superioară în surse materiale. Din acest factor spiritual şi sufletesc s'a născut, în perioada postbelică, ideia socialistă pe bază naţională, naţionalsocialismul, nu vr'o invenţie a unui teoretician, ci aplicarea unei experienţe câştigată în patru ani de război şi a unui nou sentiment de viaţă, călit în aceşti ani, în domeniul politic. Adolf Hitler, el însuşi un soldat încercat al marelui război 1914/18 a dat acelei experienţe, şi acelui sentiment de viaţă, forma şi expresie; după prăbuşirea formei sociale vechi a monarchismului, el a făcut ceiace corespundea cu desfăşuarea necesară şi cu sensul istorii germane. Tocmai de aceia el a putut, la început lipsit de orice mijloc de putere, să înfrângă, cu timpul, toate rezistenţele, sprijininduse numai pe credinţa în creştere a poporului în exactitatea intenţiilor şi doctrinelor sale.

Spre a putea aprecia just evenimentele zilelor noastre, trebuie să ţinem seama de componenţii ostăşeşti ai acestei desfăşurări: Tot ceiace adversarii Germanii au spus sau au scris despre o contradicţie între partid şi armată, este sau obiectiv fals sau calomnie răutăcioasă. Partidul e ramura politică, armata e ramura militară a unui şi acelaş arbore. Partidul naţionalsocialist a preluat mulţi factori din tradiţia ostăşească, astfel ideia Fuehrerului, organizaţia şi disciplina severă; armata, aşa cum a fost refăcută din 1935, a fost pătrunsă şi animată de spiritul politic-revoluţionar al concepţii naţionalsocialiste.

Ambele s'au făcut în mare parte sub presiunea dinafară. Puterile învingătoare sătule dela Versailles voiau să menţină Germania — poporul cel mai mare al Europei ca populaţie şi unul din cele mai importante ca civilizaţie — după dezarmarea sa şi după despoierea sa financiară pentru toate timpurile, într'o stare de neputinţă. În acest scop ele s'au servit, între altele, de o ţară ca Polonia şi de statul artificial creat al Ceho-Slovacii. Starea aceasta era insuportabilă pentru Germania; astfel că ea putu executa refacerea armatei sale în spiritul ordinei politicei noui, cu o viteză aproape miraculoasă.

Arta de organizaţie a germanilor nu explică suficient această realizare, hotărâtor a fost aci spiritul, care s'a folosit de mijloacele organizatoare. Armata Reichului se ţinuse departe de frămân-

Lupta finală a grupei de Sud în Stalingrad: ultimul cuib de rezistenţă pe Piaţa Roşie

ULTIMELE ZILE...

Semne ale sacrificiului pe care armata 6 şi o divizie antiaeriană germane, 2 divizii româneşti şi un regiment croat l-au adus Europei

Acest cuib din Piaţa Roşie a G. P. U-lui din Stalingrad şi câţiva kilometri mai departe, un al doilea cuib în Uzina de tractoare, iată ultimele poziţii de luptă ale eroilor dela Stalingrad, iată ce a mai rămas din „încercuirea dela Stalingrad", la începutul lui Februarie 1943. Ne gândim poate la alte încercuiri ale acestui război şi facem comparaţie. Trebuie să facem chiar. A fost o încercuire la Kiew, închisă de germani la 20 Septembrie 1941 şi evacuată şease zile mai târziu de 665.000 prizonieri. A fost încercuirea celebră dela Bryjansk şi Wjasma, închisă de germani la 8 Octombrie 1941 şi evacuată peste zece zile de 663.000 prizonieri. În „încercuirea Stalingrad" o singură armată germană, 2 divizii române şi un regiment croat au rezistat 80 de zile. Toţi cei din Stalingrad, dela comandantul suprem până la ultimul om, ştiau că

PK. - Desenul: Reporter de război H. Liska

ei trebuia să stea pe loc până la urmă, deoarece ei sunt pilonul de rezistență al întregului front. În mijlocul lui Noembrie potopul s'a revărsat în spatele acestui pilon. Teritoriul de luptă, o câmpie întinsă, biciuită de furtuni, tare ca piatra din cauza unui ger de 35 grade sub zero, nu oferea nici o piedică tactică. Dar avioanele de transport puteau ateriza încă, puteau aduce provizii și muniții și puteau lua cu sine pe cei răniți. Cinci până la șease armate sovietice au asaltat fără întrerupere, artileria și bombele au ciocănit fără răgaz pe cei asediați, cercul devenea din ce în ce mai strâmt. Pe la Crăciun nu era mai mare ca incinta însăși a Stalingradului. Posibilitățile de aterizare și de aprovizionare cu parașutele au devenit din ce în ce mai rare și rațiile zilnic mereu mai mici, fiecare lovitură de foc trasă, fiecare picătură de carburant, sunt de neînlocuit, inamicul macină sistematic fiecare zid ce mai stă în picioare. Se ivesc lipsurile și foamea. Dar în același timp un singur atac al sovieticilor contra frontului de Nord-Est al acestor luptători, costă pe sovietici, numai pe linia de luptă principală a unei divizii blindate, 800 morți. Numai până la 20 Ianuarie au fost numărate 800 tancuri inamice distruse. Pierderile de oameni și material ale Sovietlor sunt infinit superioare numărului celor încercuiți și timpul pierdut este ireparabil. Vremea trece, luptătorii din Stalingrad se bat mai departe. Și când ultimele două poziții de luptă sunt împinse în jurul centrului orașului, grupa de Sud înalță drapelul cu svastica pe clădirea GPU-lui ce domină Piața Roșie. Grupul luptă fără nici o reîmprospătare, fără muniție, fără alimente, cu baionete, până în luna Februarie. Atunci ea distruge tot ce ar putea fi util inamicului. Clădirea GPU se prăbușește într'o explozie formidabilă, drapelul dispare într'un nour de praf, capacul coșciugului cade asupra ultimilor luptători. Când se face liniște, de dincolo, dela Uzina de tractoare, răzbat zgomote de luptă. Nu s'a sfârșit încă

Pavăza Europei

tările politice de partide din anii 1918 până la 1933, ea rămăsese paznica moştenirii ostăşeşti, îmbogăţită cu experienţele primului război mondial; ea deveni acum nucleul armatei noui şi la aceasta se mai adăuga şi elanul revoluţionar al unei reînoiri politice. Această reunire a celor mai bune tradiţii militare cu ideile noui şi cu credinţa şi posibilităţi noui de viaţă, au făcut atunci cu putinţă, de la 1 Septembrie 1939, victoriile surprinzătoare ale armatei germane. Ele nu se explică numai prin progresul technicei de război sau prin organizaţia materială, fiindcă adversarii Germanii aveau la dispoziţia lor ambele, în cea mai mare măsură. N'aveau ei o linie Maginot, nu stăteau jur împrejul Reichului armate mult superioare numericeşte, gata de luptă şi nu dispuneau ei de toate sursele auxiliare ale lumii? Când armata poloneză a fost măturată în numai 18 zile, când linia Maginot a fost străpunsă şi Franţa înfrântă în exact 7 săptămâni, când englezii suferă înfrângeri după înfrângeri, dela Narvik peste Dunkerque până la Creta şi când armatele bolşevice, mult superioare în material şi număr, sunt respinse adânc în propria lor ţară, atunci aceasta trebuie atribuită forţei spirituale şi sufleteşti a armatei germane reînoite, căreia ceilalţi nu puteau opune ceva echivalent. Una din urmările firesti ale experienţelor culese în primul război mondial a fost şi faptul, că deastădată Germania şi-a procurat şi mijloace materiale puternice şi s'a îngrijit dinainte, mai bine ca în 1914, de materiile prime necesare şi de alimentarea sa. Hotărâtoare au fost şi sunt însă ideile şi idealurile ce stăpânesc armata germană şi care îi dau puterea de a se menţine victorioasă.

... şi soldaţii politici

De când democraţiile au scăpat, în mod atât de lamentabil, unica lor şansă pe care o avuseseră la Versailles, de a stabili pe continent o ordine nouă, într'adevăr dreaptă, Germania a luat asupra sa misiunea de a crea Europei chinuite posibilităţi noui de viaţă. În sensul acesta armata germană se consideră executoarea unei voinţe politice şi în modul acesta concepţia atât de des apărată înainte, că soldatul trebuie să fie „apolitic", a cedat în faţa convingerii, că el trebuie să fie cu desăvârşire politic, adică pătruns de însemnătatea şi valoarea ideilor reprezentate astăzi prin naţionalsocialism. Germania n'a fost împinsă la această luptă de lăcomia de cuceriri. Ea a fost silită la acest război de intenţia inamicilor săi care voiau pieirea ei. În fundul sufletului său, soldatul german e convins de aceasta şi de aceia armata germană reprezintă un bloc invincibil, bazat pe principiile spirituale ale unui moral militar înalt, crezând în marea sa misiune de a proteja Germania şi în acelaş timp Europa întreagă, contra ameninţării forţelor capitaliste şi contra atrocităţilor bolşevice. Fiecare soldat german ştie, că în realitate el duce lupta de a fi sau a nu fi. Nimeni nu-şi face iluzii, ceiace întăreşte voinţa de a rezista şi de a învinge pe inamic peste tot unde se află.

Caricatura pe care propaganda inamică o face cu preferinţă despre armata Reichului, va fi recunoscută ca falsă de ori ce observator într'adevăr neutru care vrea să examineze faptele în mod obiectiv.

Astăzi Germania are o armată populară în sensul adevărat al cuvântului. Fiecare soldat capabil poartă bastonul de mareşal în raniţa sa. Germania n'a sacrificat nici una din marile tradiţii ostăşeşti, ea a adăugat altele noui. Ca şi în trecut, curajul, renunţarea, modestia, disciplina şi devotamentul sunt virtuţi supreme. Principiul: „A fi mai mult decât se pare", rămâne invariabil în vigoare. Germanul se luptă, ca şi odinioară, cavalereşte şi nu cu metodele groaznice pe care le-a văzut la adversarii săi în acest război, începând dela bombardarea spitalelor şi hidroplanelor de salvare, dela atacurile teroriste asupra oraşelor deschise executate de englezi, până la maltratarea îngrozitoare a prizonierilor de către bolşevici. Populaţia tuturor teritoriilor ocupate de armata germană laudă unanim atitudinea exemplară şi purtarea disciplinată a soldaţilor germani. În ţările acestea lumea priveşte cu mirare relaţiile camaradereşti dintre soldaţii şi ofiţerii armatei germane. Fiecare ofiţer german consideră ca o datorie firească, să poarte grijă de soldaţii săi; aci nu există nici o diferenţă vădită de clase, nici de straturi sociale, ci toţi se simt devotaţi, în mod egal, serviciului comun. Erarhia militară şi disciplina nu suferă nici o clipă din cauza aceasta, sunt tot aşa de severe ca şi odinioară.

În serviciul Europei

Marile valori spirituale — confirmate în cursul secolelor, călite în multe războaie, transmise din tată în fiu şi reîmprospătate şi complectate mereu — au dat soldaţilor germani puterea pentru realizările pe care le execută astăzi pentru asigurarea unui continent întreg. Sunt cele mai bune virtuţi omeneşti, pentru care ar trebui să aibă înţelegere toate popoarele, care n'au decăzut, ca poporul nordamerican, în mecanismul gol al unei civilizaţii pur materiale. Există, firesţe, pe lângă cele ostăşeşti şi alte concepţii de viaţă valoroase; cele numite mai sus formează însă, ca totdeauna în lupta pentru existenţă, coloana vertebrală solidă, fără de care un popor nu se poate menţine, îndată ce este supus unor poveri grele. Fiindcă soldatul care este silit să omoară şi să distrugă, pune în joc bunul suprem pe care îl posedă, viaţa sa. Prin aceasta el părăseşte însă nivelul neted al utilului deşert şi se ridică în regiuni, în care atitudinea şi valoarea unui om sunt cântărite cu măsuri eterne.

În faţa noastră stă exemplul cel mai nobil al luptei de sacrificiu dela Stalingrad, care a dat prilej armatelor aliate de pe frontul de Răsărit, să opună diguri noui în faţa potopului bolşevic şi să apere şi mai departe Europa de dominaţia distrugătoare a Sovietelor. Tăiaţi de ori ce posibilitate, de deblocare, înconjuraţi de o superioritate înzecită de forţe, flămânzi, degerând de frig şi despuiaţi de toate armele grele, apărătorii Stalingradului au luptat multe săptămâni, până la capăt, împotriva adversarilor lor. În faţa lor cu moartea sigură, ei au luptat pe locul pierdut, pentru puritatea şi grandoarea

Alcazarul Stepei ... *Resturile corpului XI s'au fixat, sub comando generalului de infanterie Strecker, în Uzina de Tractoare. Centrul apărării este Hala de montaj. Inamicul s'a târât până la 40, la 20 metri. El fărâma sistematic zidurile şi construcţiile de fier, aşează granate şi mine sub dărâmături. Apărătorii rezistă în gangurile şi gropile de montaj subterane. Sovieticii străpung în repetate rânduri, susţinuţi de tancurile lor, până în hală. Ei sunt distruşi, în lupte corp la corp, cu baioneta şi lopata. Răniţii luptă mai departe, oameni cu degerături grave aduc sus muniţia. Nu mai este aşa multă... Au încă un aparat de radio. La 30 Ianuarie, la a zecea aniversare a naşterii Reichului Germaniei Mari, aparatul le transmite — între bubuiturile bombardamentului, zgomotul zidurilor ce se prăbuşesc şi gemetele răniţilor — proclamaţia Führerului. Ultimii luptării dela Stalingrad anunţă printr'o radiogramă această ultimă sărbătoare a lor: „... şi am ridicat mâinile, poate pentru ultima oară, la salutul german." Sunt ultimele cuvinte din mesagiul lor*

Europa o ficţiune?

Există în general un destin european comun sau popoarele europene vor folosi cuvântul Europa numai atunci când li se pare potrivit tocmai pentru camuflarea motiveler proprii? „Signalul" publică în pagina 11 un articol de Giselher Wirsing, care ne interesează pe toţi în săptămânile acestea decisive:

„Noi europenii!"

Tentative de desrămare ... *Sovietele au încercat încă din vreme să macine moralul armatei germane încercuite şi pe acela al aliaţiilor ei. Ei a u instalat megafoane în linia cea mai înaintată şi sfătuiau pe soldaţi să se predea, deoarece l upta ar fi fără nici o perspectivă. Avioanele sovietice revărsau asupra Stalingradului mani. l este, ca cel reprodus aci, în care se promitea luptătorilor, trupei şi ofiţerilor, viaţa şi tratament bun. În cazul când ei ar depune armele, şi afirmau, că până acum s'ar fi predat 70.000. Fotografia „în massă" a prizonierilor germani, care avea de scop confirmarea acestei afirmaţii, este, firesţe, cum de altfel se şi vede dela prima privire, o falsificare grosolană şi aruncă o lumină r eală asupra promisiunilor sovietice: în fotografia aceasta se repetă mai multe ori aceleaşi grupe (comparaţi între ele cercurile albe!), este un fotomontaj. În felul acesta toate somaţiunile de predare, chiar şi două oficiale, au primit răspunsul armelor, până ce s'a distrus ultimul document, ultimele închizătoare de arme*

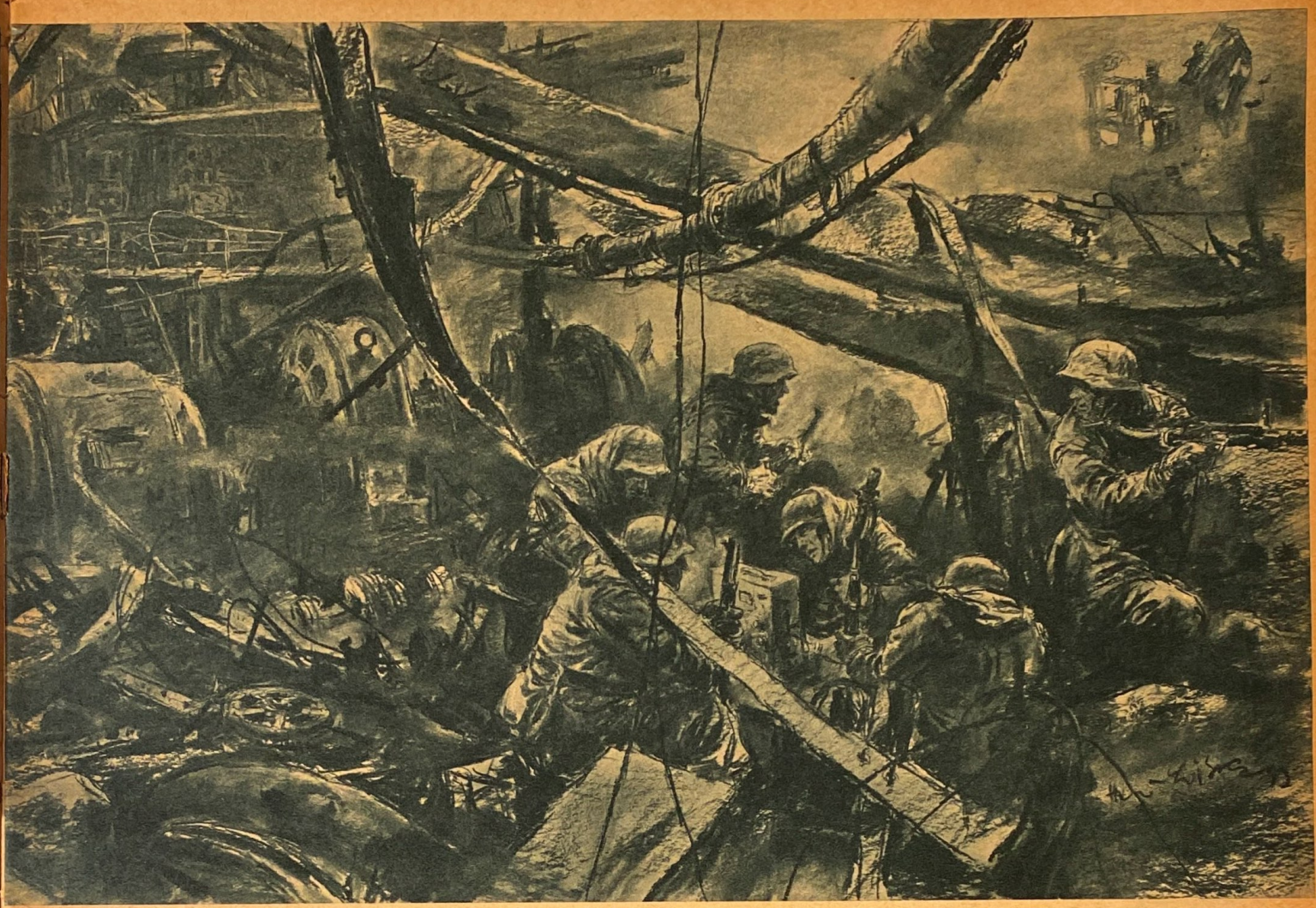

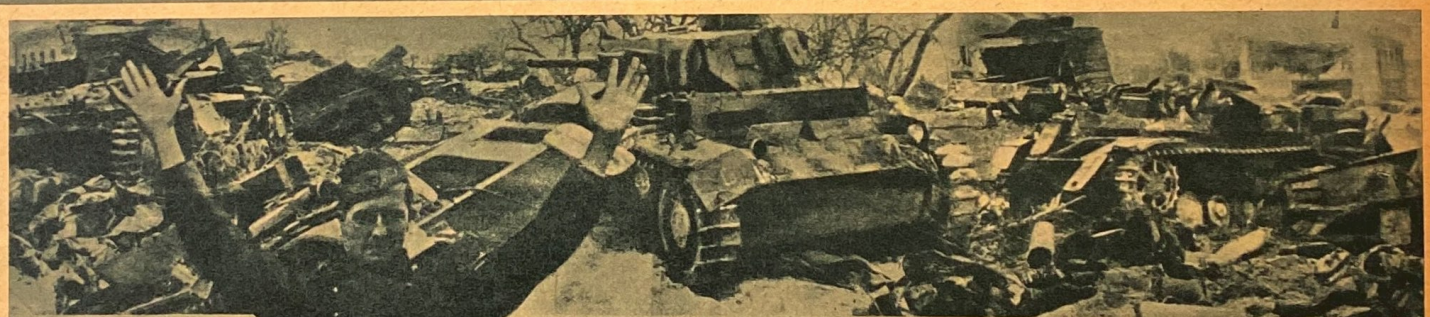

70.000

70 000 deutsche und rumänische Soldaten und Offiziere haben sich gefangengegeben!

70 000 Eurer Kameraden sind lebendige Zeugen dafür, daß die Rote Armee den Befehl Nr. 55 des Volkskommissars für Verteidigung der Sowjetunion, Stalin, strikte durchführt. Dieser Befehl garantiert den deutschen Offizieren und Soldaten, die die Waffen gestreckt haben, das Leben und gute Behandlung.

„Ein Soldat, der sich in einer aussichtslosen Lage gefangengibt, handelt nicht ehrlos, sondern vernünftig. Die Kriegsgeschichte kennt viele Beispiele, wo die tapfersten Soldaten und Offiziere die Waffen streckten, wenn weiterer Widerstand aussichtslos war."

Aus dem Aufruf des Kommandos der Roten Armee an die im Raum von Stalingrad eingeschlossenen deutschen Soldaten und Offiziere.

atitudinii lor ostășești. Ei au învins spaimele morții și prin aceasta au devenit o pildă nobilă pentru poporul german și pentru întreaga Europă civilizată.

La astfel de oameni s'a gândit, desigur, Carl von Clausewitz, marele soldat și filosof prusian, când a scris cuvintele:

„O armată care își menține ordinea obișnuită în focul cel mai distrugător, care nu e cuprinsă niciodată de frică și dispută terenul pas cu pas și nu pierde puterea sa de disciplină nici chiar în catastrofa înfrângerii, păstrând respectul și încrederea față de comandantul ei, o armată, care consideră toate încordările ca un mijloc spre victorie, și nu ca un blestem căzut asupra drapelelor sale, și care recapitulează toate datoriile și virtuțile acestea din catechismul scurt al unei idei singure, anume onoarea armelor sale — o astfel de armată e pătrunsă de spiritul războinic."

Europa va fi, când se va bucura iar de binefacerile vieții, recunoscătoare soldaților germani, că ei au salvat prin curajul lor continentul din ghiarele bolșevismului.

Unul de fiecare divizie . . .

Avioanele de transport ale armatei germane au rămas în legătură până la urmă cu cei încercuiți. Avioanele supraîncărcate până la ultima limită aduceau, în zboruri neîntrerupte de zi și noapte, muniție și provizii în fortăreață și la întoarcere umpleau cabinele până la ultimul loc, cu răniții grav. Au adus de acolo 47.000. Această acțiune a fost una din cele mai grele și mai grandioase fapte pe care o poate povesti istoria Stalingradului. Ei străbăteau printre vânători și baraje antiaeriene, spre a aterisa pe terenuri care se aflau, la început, sub focul greu al tunurilor de artilerie și de salve, mai târziu, în bătaia directă a armelor infanteriei inamice. Ei sburau cu fuselajul găurit, cu aripile ciuruite, cu comanda tărâmițată, dar astăzi ei nu mai vorbesc de aceasta. Ei ne aduc știri despre oamenii din Stalingrad, așa cum i-au văzut ultima oară. Spre pildă, un tânăr soldat grav rănit a renunțat la evacuarea sa, ca un camarad mai bătrân, grav rănit și tată de familie să primească ultimul loc. În dosul liniilor germane, camarazii sosiți din concediul petrecut în țară, se înghesuiau în mașini, spre a ajunge la trupele lor din orașul pierdut. Oamenii aceștia se simțeau rușinați că nu pot pleca și ei, fiindcă acum muniția și provizia erau mai importante decât individul. Într'o zi, când terenul de aterisaj se scufundase din ce în ce mai mult în noui pâlnii de granate, s'a executat un ordin de transport care n'a fost dictat de necesitate, ci de spiritul ostășesc german: De astădată au zburat spre Vest oameni destinați de sorți și destin a fi ultimii din diviziile lor, ultimii din armata a 6-a din Stalingrad și în acelaș timp cei dintâi din armata a 6-a nouă

→

Un foc aprig. *Aruncătoarele de grenade bat o tranșee inamică, în timp ce o echipă de șoc înaintează* *Fotografia: Knödler, reporter de război (PK)*

NOI EUROPENII

DE GISELHER WIRSING

In toamna anului trecut — pe când făceam parte din statul major al unui corp blindat din sectorul mijlociu al frontului oriental — primii ordinul să mă duc într'un mic orăşel de provincie sovietic, la câtiva kilometri în spatele frontului, pentru a îndeplini o anumită misiune pe lângă conducătorul agricol german. Pe când îmi îndeplineam misiunea în clădirea şcoalei dela marginea oraşului, în care conducătorul agricol instalase cumva centrala organizaţiei agricole a unei zone destul de mari, observai cu o atenţie deosebită pe un tânăr prizonier bolşevic care în mod evident juca un rol deosebit în forul autonom al aparatului agricol nou organizat. Am aflat că conducătorul agricol german încredinţase acestui tânăr rus misiunea grea a organizării lăptăriilor în această regiune şi că cu tot războiul, el obţinuse în imediata apropiere a frontului, în cadrul directivelor elaborate de specialistul german, rezultate mai bune în timp de un an decât obţinuse regimul sovietic în aceeaşi regiune. Mă informai asupra vieţii acestui om. El îmi povesti că a studiat literatura la o universitate sovietică şi că cu acest prilej s'a lovit în curând de barierele pe care le impune doctrina marxistă oricărui studiu sub regimul sovietic. Pe urmă a fost mobilizat, iar în luna August 1941 a fugit la Germani, în apropiere de Ielnia. Dar el n'a fost un dezertor ca toţi dezertorii. Au trebuit să treacă multe zile şi nopţi până şi-a atins ţelul, şi a fost nevoie să străbată pe jos 20 km până a ajuns în spatele liniilor germane. Cu acest prilej el şi-a modificat permanent planul, dar hotărîrea nu şi-a schimbat-o, deoarece în timpul acestui drum primejdios dintre cele două fronturi era conştient de faptul că „acest drum mă duce în Europa".

Tânărul student rus — Vladimir — nu e un caz obişnuit. Inteligenţa şi priceperea sa întrecea cu mult media obişnuită. Cu toate acestea, el exprima întocmai ceeace simţeau înnăbuşit zeci de mii, ba sute de mii de Ucrainieni, Ruşi şi Bieloruşi, după ce au ajuns într'un fel sau în altul în noul teritoriu de stăpânire europeană din Răsărit. Rareori am simţit atât de plastic specificul european ca în timpul conversaţiunilor cu acest Rus palid, vioiu şi înalt, care în adâncul sufletului său avea o imaginâ atât de convinsă despre Europa, încât era dispus să riste totul pentru ea. O parte dintre naţiunile care locuiesc în spaţiul răsăritean, n'au nimic de a face cu Europa. In deosebi omul sovietic — mai ales acolo unde apare ca produs al educaţiei sovietice sub forma cea mai pură — nu mai are niciun caracter comun cu Europeanul. Dar Vladimir era European. El voia să se gândească şi să simtă ca noi. El voia să fie unul dintre noi. Firește că nu voia să se facă German, ci voia să rămână ceeace era din naştere. Dar voia în acelaşi timp să fie European.

Europa nu e o noţiune geografică, ci spirituală

Toate continentele sunt în primul rând niste noţiuni pur geografice. Când pronunţăm numele de America de Nord, America de Sud, Africa, Australia şi Asia, avem în faţa noastră o imaginâ geografică bine determinată. Dar cazul Europei este cu totul diferit. Noi ne dăm seama unde începe acest continent: în golfurile şi insulele ce se întind departe în Atlantic. Dar spre Răsărit, continentul nostru n'are hotare bine definitive. De exemplu, Turcia face parte cu drept cuvânt din Europa, cu toate că ea cuprinde un teritoriu numit „Asia Mică". Inaltele turnuri ale Revalului fac parte într'adevăr dintre simbolurile specificului european şi ale culturii europene, cu toate că la o mică depărtare mai spre Răsărit, în valea mlăştinoasă a Narovei, locueşte un neam rusesc ce se află încă pe aceeaşi treaptă cu troglodiţii. Europa nu va fi putea definită niciodată de geografii din orice ţară vor fi ei. Ea este mai mult decât un continent. Europa e o noţiune spirituală. Cel care este European, cel care face parte din comunitatea noastră culturală unică şi specifică, poate fi recunoscut oricând numai pe baza faptului că el recunoaşte această cultură, trăieşte din ea şi s'a înrădăcinat în ea. Din punct de vedere geografic, nici nu s'ar putea vorbi altminteri de „Europa" ca un continent aparte. Dacă am face abstracţie de specificul spiritual european, acest continent n'ar fi decât partea cea mai occidentală a Asiei, comparabilă cu India sau cu peninsula indochineză. Dar Europa e mai mult. Europa e un continent. Din punct de vedere geografic, ea e aproape o ficţiune. Dar din punct de vedere spiritual şi politic ea e o putere şi o realitate incontestabilă, fiind şi astăzi încă inima lumii moderne — câtă vreme aceasta nu renunţă la fiinţa sa.

Această caracteristică geografică nedeterminată, ce deosebeşte într'un mod atât de remarcabil Europa de celelalte continente, este însă şi motivul pentru care — cel puţin dela decăderea Sfântului Imperiu Roman-German — n'a existat o conştiinţă europeană a unităţii decât în anumite momente rare şi că concepţia noastră istorică precum şi concepţia noastră despre actualul conflict mondial este năpădită de impresii şi asociaţiuni de idei care şterseseră mult timp sentimentul destinului comun în mod irevocabil.

Acum ni s'a pus nouă Europenilor întrebarea dacă vom rezista şi vom exista şi pe mai departe ca acea mamă fecundă din care s'a născut lumea modernă aşa cum e ea astăzi. Reciproca acestei întrebări este: Această furtună groaznică ce trece năprasnică peste tot pământul şi în mijlocul căreia se află micul nostru continent european, ne va distruge oare şi va face oare din noi un obiect neputincios, la discreţia forţelor din afara Europei? Duşmanii au şi pregătit berbecul de asediu pentru a face ţăndări poarta solidă din faţa continentului nostru, poarta păzită de Germania.

Elada — o pildă şi un avertisment

Primejdiile la care e expusă acum Europa ne sunt prezentate în faţa ochilor prin exemplul veşnic al anticei Elade, începând de acum două milenii şi mai bine. Grecia antică înseamnă originea Europei. Din ea au izvorît cele dintâi mituri care au devenit un bun comun pentru toţi Europenii. Până şi numele continentului nostru s'a născut în Grecia antică, simbolul continentului nostru în chip de femeie pe care însuşi Zeus o poartă în spetele sale puternice — transformat într'un superb taur, simbolul puterii. Istoria Grecilor, cu care începe şi istoria noastră europeană, este animată nu numai de admiraţia frumosului, de naşterea artei şi filozofiei noastre, ci şi de un veşnic război civil, o ceartă eternă pentru hegemonie între Atenieni, Spartani, Tebani şi Macedoneni. Toţi aceştia au avut în mod temporar hegemonia în Grecia. Dar forţa naţiunii, puterea diferitelor state, a fost consumată în această luptă intestină. Ce e drept, s'a reuşit să se stăvilească printr'o sforţare gigantică năvala Perşilor ce veneau dinspre Răsărit, — altminteri Europa ar fi devenit încă de acum două mii de ani o simplă anexă a Asiei, fără vreo importanţă istorică. Dar dacă citim astăzi cuvântările rostite de Atenianul Demostene împotriva Regelui Filip al Macedoniei, celebrele filipice ce umpleau de admiraţie întreaga lume antică, trebue să le considerăm drept o rătăcire tragică a unui suflet distins. Ele au fost rostite în spiritul orizontului restrâns care n'a fost în stare să vadă comunitatea unificatoare a culturii şi care din cauza acestor vederi restrânse s'a consumat în războaie civile. Astfel Grecia a trebuit să decadă. Cu toate că spiritul ei s'a mai revărsat pentru câteva secole deasupra lumii cunoscute pe atunci, inima Greciei nu mai bătea. Ea murise în urma războaielor civile. Acum, în cel de al cincilea deceniu al secolului al XX-lea, nouă Europenilor ni s'a pus problema decisivă, dacă dintr'o astfel de limitare a orizontului spiritual vom pierde în mod tot atât de tragic puterea, libertatea şi viitorul, după cum la începutul istoriei noastre comune s'a întâmplat în tragedia Elenilor.

Războaiele civile europene

Conştiinţa noastră europeană a fost caracterizată până la începuturile acestui al doilea război mondial prin războaiele civile europene care au străbătut şi au cutremurat de multe veacuri continentul nostru, dealungul şi dealatul, prin războaiele în cari diferitele naţiuni europene, diferitele state şi diferiţii suverani se duşmăneau şi se războiau, cu toate că ştiau prea bine că erau cu toţii membrii aceleiaşi familii. Orizontul rămase limitat la continentul european, — chiar după epoca descoperirii lumii de peste mări. Aici avură loc decisivele. Restul lumii rămase mult în urmă. „Marea politică" a cabinetelor europene consta în formarea unor coaliţii şi combinaţii prin care marile puteri de pe continentul nostru se luptau între ele pentru hegemonie. Când luptă Reichul contra Franţei, când Franţa contra Spaniei; când Franţa, Suedia şi Spania contra Reichului, apoi Franţa şi Anglia contra Olandei, Rusia contra Austriei, Franţei şi Rusiei; Turcia contra Rusiei şi Austriei, până la războaiele napoleoniene, războaiele pentru unirea Germaniei şi în sfârşit până la războiul mondial. Până pe vremea marelui istoric german Leopold von Ranke, această luptă pentru hegemonie a puterilor europene părea a fi „marea politică", faţă de care toate problemele extra-europene treceau pe un plan cu totul secundar pentru continentul nostru. Faptul acesta era posibil numai din cauza că începând dela bătălia dela Liegnitz, în care năvala Mongolilor se prăbuşi înfrântă de o oaste de cavaleri europeni condusă de Germani, Europa nu mai era ameninţată serios din afară. Ce e drept, primejdia turcească din secolul al XVI-lea şi al XVII-lea — pe când Turcia nu era încă un stat european — a putut uni pentru scurt timp toate naţiunile europene ameninţate de această primejdie, dar cei doi regi francezi Francisc I şi Ludovic al XIV-lea se aliară cu această putere extra-europeană contra Europei. Sentimentul unităţii se pierduse pe atunci. Privită din punct de vedere european, politica europeană nu era decât un război civil permanent.

Cu toate aceste, dela acest continent european sfâşiat pornea un gigantic efluviu de forţă care îşi exercită influenţa asupra tuturor continentelor. America de Nord şi de Sud deveniră creaţii colective ale continentului european; cea de Nord fiind fiica Nordului european, iar cea de Sud, fiica Sudului continentului nostru. Puterea popoarelor europene se extindea asupra unor mari părţi din Asia. Punerea în valoare a Africei a devenit una dintre realizările cele mai mari ale continentului nostru, cu toate că aceasta a avut loc sub forma unui imperialism capitalist particular, care astăzi trebue să ne apară străin şi perimat. Intreaga civilizaţie tehnică şi ştiinţă modernă s'au născut în acelaşi timp pe continentul nostru şi se răspândiră pe întreaga suprafaţă a globului. Normele de drept internaţional din Europa noastră au devenit valabile în lumea întreagă. Curentele spirituale europene, de exemplu reformaţia, au plăsmuit mai târziu în mod decisiv istoria unor continente întregi, de exemplu istoria Americii de Nord. Arta italiană, spaniolă şi olandeză, spiritul francez, muzica şi filozofia germană se desvoltară în aceste războaie civile seculare la un nivel respectabil, creînd o lume nouă, a spiritului liber, care a putut ajunge la o valoare mondială mai mult chiar decât vechile culturi din Asia Răsăriteană.

Noi Europenii ne zidirăm astfel un imperiu invizibil, care se extinse cu mult mai departe decât puterea noastră vizibilă şi care cu toate desbinările şi certurile instestine, pe deasupra tuturor războaielor civile europene, constituia o unitate superioară.

Cea dintâi ameninţare din afară

In primul război mondial, Statele Unite ale Americii de Nord au fost cea dintâi putere din afară de Europa, după atâtea veacuri, care au ştiut să inter-

Urmare în pagina 23

←

Crucişătoare italiene *plecând în largul Mediteranei cu misiunea de escorta un convoiu*
Fotografia: Boeltz, reporter de război (PK)

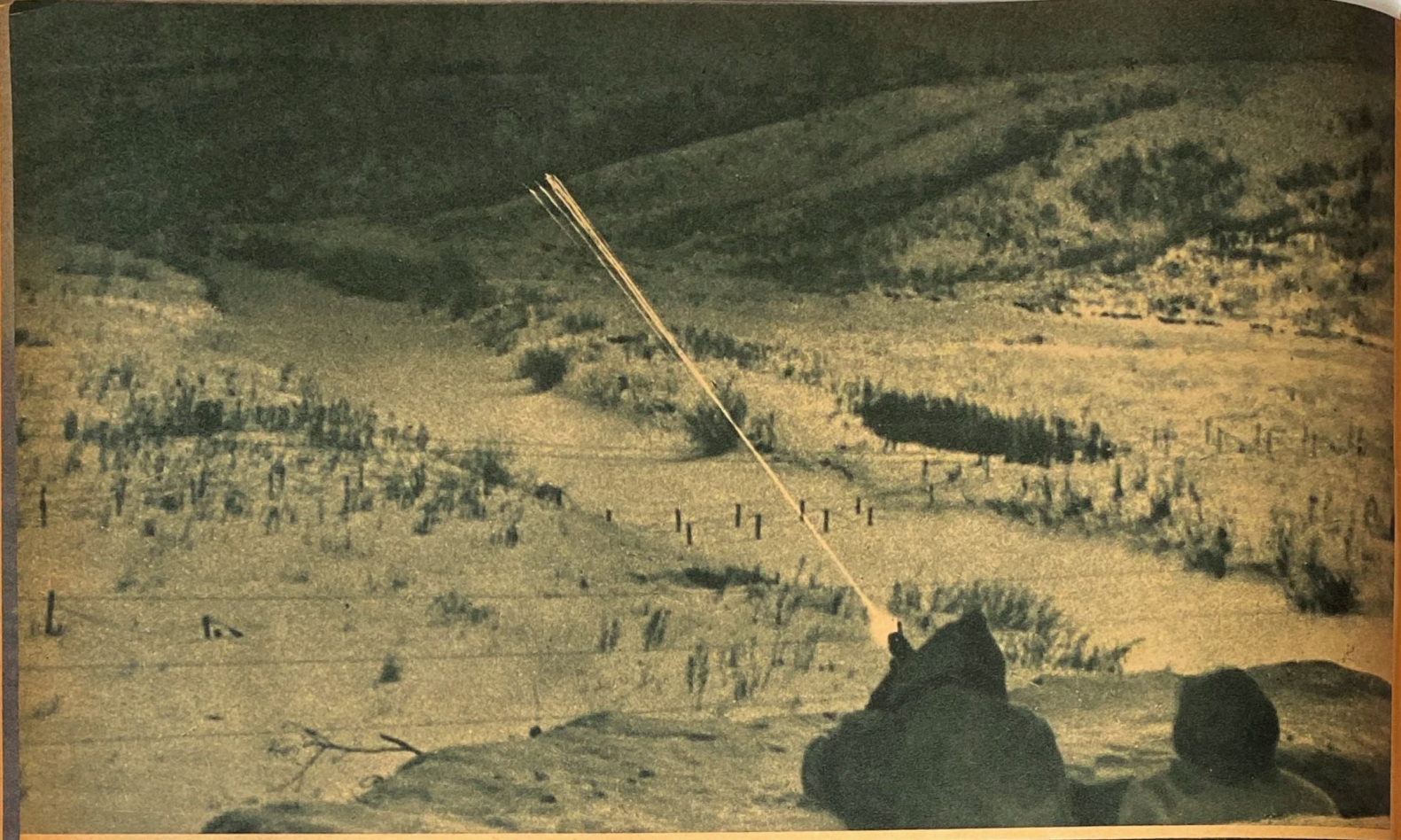

O NOAPTE CA MULTE ALTELE...

Undeva pe frontul contra bolşevicilor

Lumina proiectilelor luminoase trădează o mişcare dincolo, lângă liziera pădurii, la bolşevici! Proiectilele luminoase ale mitralierelor înaintate ajung până dincolo

Camaradul care duce mâncarea se ascunde de lumina unui proiectil luminos. Transpirând din cauza încordărilor repetate, el duce cu sine, cu credinţă, mâncarea şi poşta

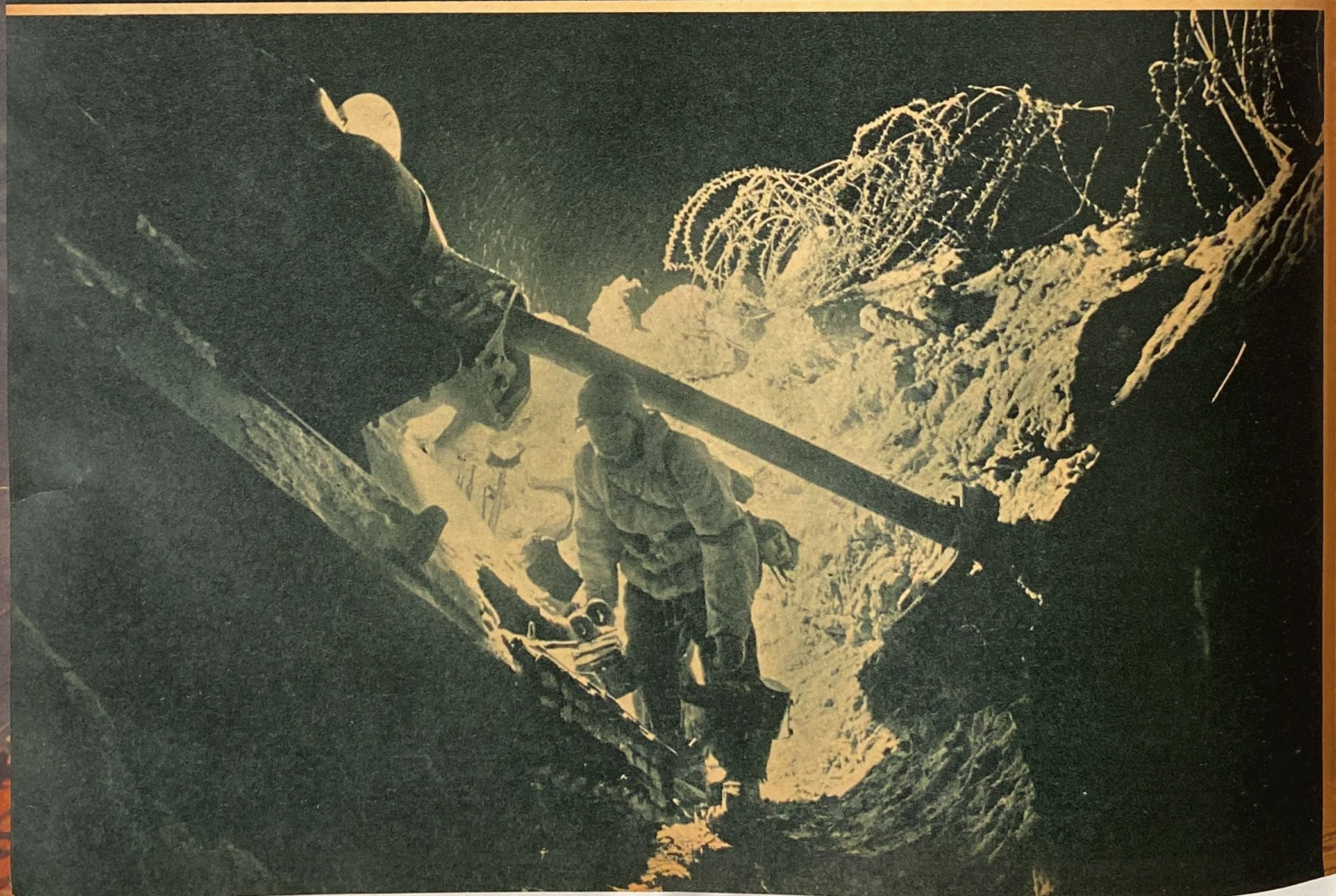

In lumina proiectilelor luminoase apar, peste tot, scheletele sinistre ale tancurilor sovietice distruse în atacul de acum câteva zile, care s'a desfăşurat până la tranşeele punctului de sprijin

Lumina ultimului proiectil se stinge cu încetul în Ţara Nimănui. A trecut o noapte ca multe altele, se luminează şi ziua va aduce sentinelelor odihna somnului

Fotografii PK. de reporterii de război Mollev şi Schmidt-Scheeder

TUNISIA: FEȚE ȘI LUPTE

Invazia americano-engleză în Marocul francez și Alger trebuia să aducă Africa de Nord, dintr'o singură lovitură, în posesiunea adversarilor, care sperau a porni de aci o străpungere ușoară în frontul defensiv european. Franța și coloniile sale, slăbite și destrămate de politicieni incapabili și generali sperjuri, au fost, se pare, obiectele prielnice ale unor victorii și cuceriri eftine, de care se simțea o nevoie atât de mare. Contralovitura energică a Puterilor Axei a adus în posesiunea lor capul de pod Tunisia și a încurcat nu numai planurile de înaintare ale generalului Eisenhower, dar în acelaș timp a asigurat la Nord și întregul litoral al Mediteranei. Pe șesurile de nisip arzătoare ale Africei, în prăpăstiile inaccesibile ale stâncilor din Tunisia de Vest, bântuie acum o luptă îndârjită, a cărei importanță trebue înțeleasă, în întreaga ei greutate, de toată Europa. Reporterul de război PK, sublocotenentul Benno Wundshammer, care a fost câteva săptămâni pe frontul tunisian, ne descrie, într'o serie de articole, impresiile sale pe acest cel mai proaspăt front

Comandantul supr:em al forțelor Axei în Tunisia, generalul Arnim (la stânga), pe poziția de luptă a unei divizii germane în Tunisia Centrală. La dreapta comandantul diviziei

Comandamentul

Când, la mijlocul lui Noembrie 1942, parașutiști și trupe germane de debarcare pe calea aerului au ocupat porturile și golfurile Biserta, Tunis, Sousse, Sfax și Gabes, unitățile blindate anglo-saxone se aflau aproape în fața porților acestor orașe. Un comandament admirabil a dat unităților de luptă puțin numeroase dar viguroase ale Puterilor Axei maximul de efect și a distrus în câteva zile toate speranțele adversarului. La Tebourba, numai câțiva kilometri la Vest de Tunis, atacul puținelor tancuri, sub conducerea personală a generalului Fischer, cavaler al Crucii de Fier cu frunza de stejar — căzut în zima de 1 Februarie 1943, pe frontul tunisian — a trecut legea inițiativei, în mod substanțial, de partea germană. Unități de avioane în picaj, bombardiere rapide și escadrile de vânătoare agresive au sprijinit cu efect acțiunea trupelor terestre, în timp ce aprovizionarea sosea în țară prin strâmtoarea Tunisului. Sistemul unităților mici cu putere mare de foc, aruncate în luptă — în aparență fără nici un plan și risipite — și care apăreau în fața adversarilor totdeauna atunci când era prea târziu, a nivelat cu succes superioritatea inamică în oameni și material.

Automobil blindat purtând postul de telegrafie fără fir al generalului Arnim în timpul unei lupte

In fața Palatului beyului Tunisiei: Reprezentații armatelor Axei sunt primiți cu aplauze și urale în fața Palatului din Hammam Lif

Alteța Sa Regală Sidi Mahomed El Moncef Pașa, beyul Tunisiei, mulțumește din fereastră pentru manifestațiile de fidelitate ale populații arabe cu prilejul sărbătoarei Aid el Kebir

Rezidentul general francez, amiralul Esteva, transmite Alteței Sale Regale urările sincere ale Mareșalului Pétain, pentru prosperitatea populații Tunisiei

Generalul Arnim, comandantul suprem al forțelor Axei în Tunisia, e salutat extraordinar de cordial de Alteța Sa Regală beyul.

Recepție la Alteța Sa Regală

Cu prilejul marei sărbătoare arabe Aid el Kebir, Alteța Sa Regală, Mahomed El Moncef Pașa, beyul Tunisiei, a primit pe reprezentanții forțelor Axei în palatul său de iarnă dela Hammam Lif. Comandantul suprem al forțelor Axei în Tunisia, generalul Arnim, a fost salutat la sosirea sa cu urale de populația arabă. Beyul și comandantul suprem și-au exprimat în cuvinte extrem de cordiale voința lor de a adânci colaborarea între armatele Axei și populația tunisiană. Alteța sa Regală a spus între altele: „... Vă mulțumesc pentru protecția pe care Germania și Italiau au acordat-o populații Tunisiei împotriva agresiunii anglo-saxone. Întreaga Tunisie este convinsă că trupele Axei vor reuși curând să restabilească din nou liniștea și pacea. Vă mulțumesc mai ales pentru atitudinea exemplară și disciplinată a trupelor germano-italiene, care au cucerit toată simpatia și admirația poporului tunisian. Inimele noastre, da, ale lumii arabe întregi, sunt în lupta aceasta alături de D-voastră și soldații curajoși ai D-Voastră!"

PUNCTUL FINAL AFRICA

Destinele şi feţele prizonierilor căzuţi în mâinile trupelor Axei pe acest teatru de război, sunt ciudate şi multiple, ca viaţa însăşi sub soarele arzător al Africei de Nord. Am văzut americani, englezi şi popoare auxilare ale Imperiului, gaullişti francezi, morocani, algerieni şi amestecul încurcat de popoare din Legiunea străină

Trupele nordafricane căzute în mâinile forţelor Axei, la Sud-Vest de Pont Du Fahs, încep marşul lor spre captivitate. Aci sunt numai unităţi din regimentele 2 şi 3 ale Legiunii străine

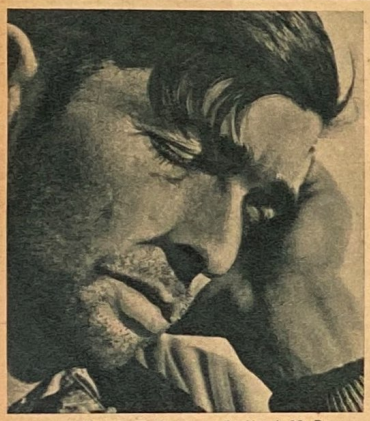

Sergeant **Ralph T. Hainey,** *Bedford 39 Box, Virginia USA: „Nu calculasem deloc cu tunurile antitanc, când primele tancuri „Stuart" au şi sburat în aer. Am sărit din maşină rămânând fără pistol şi am putut vedea cum ceilalţi schimbau locuri cu germanii"*

Lonnie E. Schroeder, *Burnham Route 5, Box 189 Texas USA: „Lucram la ferma tatălui meu. Am intrat în armată în Mai 1942, abia instruit şi am şi fost expediat. În portul Alger avioanele Stuka au distrus vasul vecin, luându-ne dela început pofta de război"*

Sergeant **Anthony I. Gill,** *318 Pearl Street, Baltimore Maryland USA: „Tancul meu, al cărui comandant eram, a explodat în urma unei lovituri în plin a artilerii antiaeriene germane. Stăteam în uşa derchisă. Primele cuvinte ce mi-au strigat germanii au fost: „hands up"*

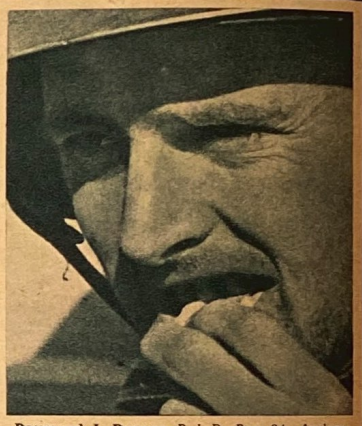

Raymond I. Danson *R. I. D. Box 84, Aydene, North-Carolina USA: „Părinţii mei sunt cultivatori de tutun, au patru băeţi, doi în Army, doi în Navy. Eram mitralior pe un tanc, ale cărui şenile au fost rupte de bombe şi am gresit crezând că ai noastri ne vor salva*

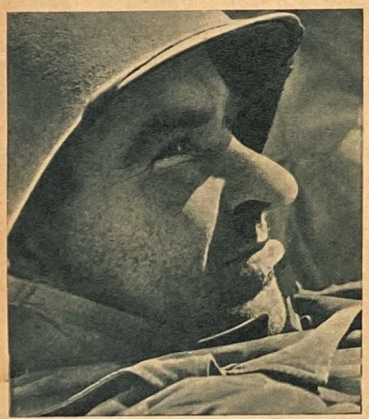

William Hensely R. R. Nr. 1, *Corrington, Tennesee USA: „A fost prima mea luptă. Am pornit ca la o petrecere. Când au căzut obuzele, am sărit din car să luptăm, dar mitralierele ne-a silit să rămânem culcaţi până au venit germanii. Ei ne-au impresurat cu mare măestrie"*

Marian P. Hitt, *3768 South-Port-Av., Corpus Christis, Texas USA: „Maşina mea a fost scoasă din funcţiune, un mic proiectil exploziv a atins motorul. Dintr'odată s'a sfârşit războiul. Gaulliştii, impreună cu căpitanul lor au rămas înapoi privind ce se întâmpla cu noi*

Charles Darames, *Pittsburg, Pensylvania USA: „Eram manipulantul unei macarale într'o uzină de oţel din Pittsburg. Sunt căsătorit. Mă întreb: Ce să fac în ţara asta prăpădită? Ştiam prea bine că nu-i bine să te lupţi cu germanii. Ei sunt aţurisit de tari"*

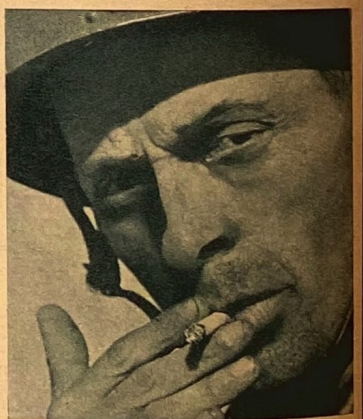

Reporterul de război **Roger Froson-Roche,** *dela „Depêche Algérienne": „Eram călăuză la Chamonix, primul profesor al maestrului skior Allais. Sunt autorul câtorva cărţi sportive. Locotenentul german care m'a capturat, era hotelierul meu la Partenkirchen*

O LOVITURĂ NEREUŞITĂ

În sectorul central al frontului tunisian, în apropierea oraşului sfânt Kairouan, un detaşament de asalt inamic s'a izbit de acoperirea germană. Şease care blindate uşoare nordamericane de tipul "General Stuart" au fost distruse de tunuri antitanc şi antiaeriene. Câteva camioane încărcate cu infanterie americană au căzut în mâinile trupelor Axei. Comandantul întreprinderii, un căpitan gaullist, a fugit de la prima lovitură de tun şi a lăsat trupa în voia soartei. Trupele americane luaseră, ca în cele mai multe cazuri, prima oară contact cu Trupele Axei.

ATACUL DELA PONT DU FAHS

In văile adânci ale Tunisiei Centrale formarea unui front stabil este aproape imposibilă. Terenul impune puncte de sprijin mai mici sau mai mari, care, sub o conducere bună, posedă o putere de apărare extraordinară. Inamicul, care în pozițiile acestea e format mai ales din trupe gaulliste și nordafricane, a folosit inaccesibilitatea munților între Pont Du Fahs și Pichon, spre a neliniști, prin întreprinderi neîntrerupte ale detașamentelor de asalt, frontul ocupat de forțele Axei. Cunoașterea îndelungată a regiunii și prin urmare experiența câștigată în felul de luptă sub condițiile acestea, au oferit adversarului oarecari avantajii. Un atac energic pornit de trupele germane și italiene din spațiul dela Pont Du Fahs spre Sud-Vest, a încercuit unități inamice mai puternice și s'a încheiat, după lupte de mai multe zile, cu captura a 4000 prizonieri. Pierderile adversarului în material au fost: 21 care de luptă blindate, 70 tunuri și aruncătoare de granate, 200 vehicole motorizate, peste 100 mitraliere și numeroase alte aparate de război. In unitățile Legiunii străine, mai ales în regimentele Nr. 2 și 3 au luptat numeroși spanioli roșii, care în timpul războiului civil spaniol au părăsit Catalania, ca cei din urmă, cu „Brigada Lister"; ei au fost internați în Franța, unde au intrat apoi în Legiunea străină. Prin afișe și emisiuni de radio se vără zilnic în capul soldaților simpli, că lupta contra Puterilor Axei se dă cu consimțământul Mareșalului Pétain. Trupele indigene care nu prea au poftă, firește, să se bată pentru America de Nord și pentru jidovimea aliată cu ea, sunt ținute în luptă numai prin aplicarea celor mai grele pedepse. Dar toți prizonierii își exprimă indignarea unanimă, că unitățile motorizate nordamericane și britanice, care trebuiau să acționeze ca „un corset" împotriva frontului advers, au fugit punându-se în siguranță și nu au prestat ceiace ar fi fost în stare, mulțumită armamentului lor.

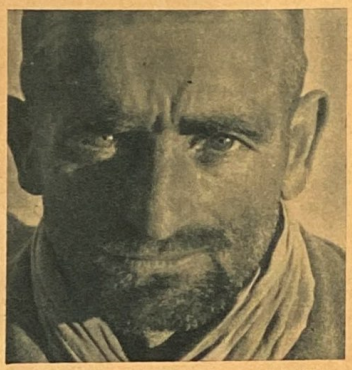

Martinez Diego, Valencia; Spania: „In 1936 m'am prezentat la Cartagena ca voluntar în miliția roșie. Sunt în Legiune dela 1939"

Josep Quesada, Madrid: "Eram student universitar, am luptat în timpul războiului civil spaniol în „Brigada Lister"

Sergent-Chef Hamissi Tahar, din regimentul 9 trăgători: „Noi algerienii nu vrem să luptăm nici unul. Am dezertat"

Doi englezi capturați la „atacul dela Pont Du Fahs". Ei fac parte din „London-Irish-Rifles" care au operat împreună cu tancuri britanice lângă mica localitate Bou Arada. Intre ei nu se află soldați profesioniști, ci aproape toți erau muncitori, funcționari și mici negustori, care aveau prea puțin interes să se lupte cu trup și suflet. Legionarii prizonieri aveau o părere prea puțin amicală de camarazii lor de luptă. Unul din englezi, un londonez, a încercat să se scuze: „Ce mai vreți? Voi legionarii stăteați pitulați frumos între munți, unde te poți camufla de minune. Noi ședeam însă în cutiile noastre de sardele pe șesul întins și ne aflam nu numai în bătaia tancurilor germane, dar, serviți ca pe o tavă, și sub ploaia de bombe a avioanelor în picaj. Incercați odată și voi!"

ULTIMUL ATERISAJ

Cu prilejul unui atac nocturn americano-britanic asupra orașului liber Tunis, au fost doborâte numeroase avioane Bristol-Beaufort. Artileriștii bateriei antiaeriene au salvat echipajul unui avion căzut în apropierea lor și au pansat pe răniți. Observatorul echipajului compus din patru persoane, e mort. In buzunarul său s'a găsit o scrisoare a mamei sale, care îi dorea „Happy-Landings". Mai jos ne povestesc cei trei supraviețuitori ai avionului.

→ *Un avion Beaufort a căzut în valuri în apropierea imediată a acestei baterii antiaeriene ușoare; aceiași oameni care au manevrat bateria, au dus la adăpost pe adversarii doborâți*

Pilotul **John Tayler Seddon,** *36 Darley-Grove, Farnworth, Lancashire: „La prima lovitură a artileriei antiaeriene, motorul stâng a luat foc, o schijă o omorât pe observatorul de lângă mine. Eram aproape de mal; la strigătele mele de ajutor au sosit soldații germani*

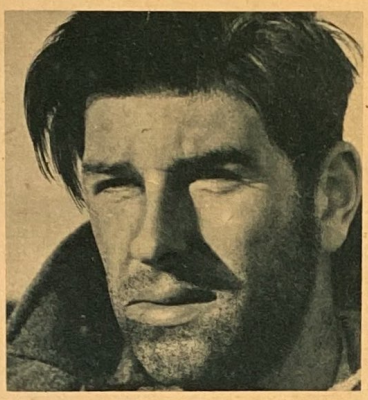

Mecanicul aviator **John Cheeseman,** *Abchaster, Durham: „La aterisare mi-am rupt piciorul pe când mă aflam în turela din spate. Mi-am pierdut imediat cunoștința. Pilotul nostru m'a ținut deasupra apei până când ne-au salvat germanii. M'am trezit în camera mea, unde doi soldați dela antiaeriană mă acopereau cu pături"*

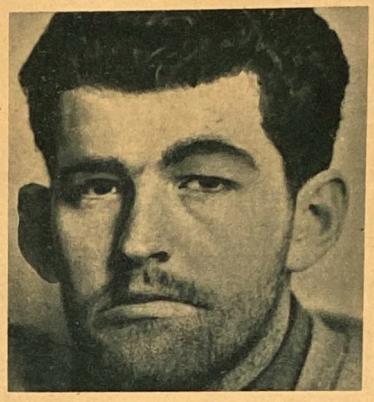

Aviatorul vânător locotenent **Harry Josef Murphy,** *Detroit, Michigan USA: Messerschmitturile m'au doborât odată la Shousse. Avionul meu cu fuselaj dublu „Lighting" a ars. Impresia cea mai puternică? La 2. VI. 1942 am asistat, la St. Omer, în Franța, la primul atac al aparatelor germane Focke-Wulf 190. Din unitatea mea au fost doborâte 9 mașini"*

Augus Davar Henderson, *63 Clifton Road, Toronto Canada, aviator de vânătoare: „Escortam bombardiere britanice. În timp ce măturam cu tunurile acoperișurile cuiburilor arabe, am primit un glonț în radiator; a trebuit să aterisez forțat și m'am vârât într'un puț. Când au venit germanii, am zis: ‚Kamerad'. Ei au răspuns numai ‚Komm (vino)*

←

Frank Carbert, *Grime Torpe, Anglia. Radiotelegrafistul avionului Beaufort doborât: „Mașina noastră prăbușită s'a scufundat după scurt timp. Barca pneumatică nu ținea aerul. Am înnotat la țărm. Intr'o cazemată de artilerie antiaeriană am fost pansați; soldații germani ne-au împrumutat haine uscate și pături. Un caporal mi-a oferit vin. Am vorbit împreună și când i-am spus că am fost și asupra Coloniei, el mi-a răspuns: ‚Casa mea a fost distrusă de un bombardament englez'."*

O barcă pneumatică distrusă pe țărmul Tunisului, care vede zilnic sfârșitul bombardierelor inamice

→ **„S'a făcut!"** *Cele dintâi minute după luarea cu asalt a unui punct de sprijin bolșevic* *Fotografia: Pienik*

Atenție!

Avionul urcă!

La centrala apărării antiaeriene, drumul unei escadre de bombardiere inamice este trecut în hărți după rapoartele continue privitoare la poziția avioanelor inamice. Drumul lor este urmărit, stabilindu-se obiectivul probabil al raidului. Curând după sosirea primului raport, avioanele de vânătoare de noapte ale aviației germane, care stă de veghe, decolează.

Unul dintre aviatorii vânători de noapte, căpitanul aviator L. a sosit cu aparatul său „Caesar" în careul respectiv și dă raportul prin t. f. f. Vânătorii de noapte germani sboară și în zonele învecinate. — Deodată, o umbră alunecă pe deasupra unei fâșii luminoase de nori din careu. Timp de câteva secunde se văzu din avionul „Caesar" silueta unui avion inamic cuadrimotor. Căpitanul L. ia poziție de atac și pleacă în urmărirea umbrei.

Acum „Caesar" a ajuns în apropierea monstrului cu patru motoare. Căpitanul aviator L. apasă cu degetul mare pe un buton, iar avionul său împroaşcă un foc ce pare a fi înghițit de umbra avionului gigantic. Gloanțe trasoare tot mai numeroase dispar în fuselajul uriaș al aparatului inamic. Deodată izbucnește o flacără... un motor trage în urma sa o linie de foc. Flăcările trec cu iuțeală asupra aripii întregi. Căpitanul L. își redresează avionul. Ultima dată când și-a doborât adversarul, explozia bombelor din avionul inamic era cât pe aci să-l dea jos cu aparatul. În timp ce „Caesar" câștigă în înălțime, el își întrece adversarul învins, care se prăbușește în flăcări. Echipajul avionului distrugător privește înapoi și vede dârele albe ale celor două motoare și urmele roșii luminoase ale inamicului, ce par a fi niște curbe grafice ascendente și descendente.

Jos pe pământ, la câteva mii de metri, se joacă firele albe ale proiectoarelor, care după o căutare scurtă și în aparență lipsită de vreun plan, se adună într'o piramidă, în vârful căreia stă lipit conturul alb al unui avion, ca o muscă într'o pânză de păianjen. În apropiere se sparg obuzele artileriei antiaeriene.

Bombele luminoase aruncate de aviatorii englezi, plutesc în aer, luminând coasta de sub ele. Bombardierul britanic doborât se apropie de pământ, cu flăcări roșii, lăsând în urma sa o orbită încandescentă. O explozie pe sol îi marchează sfârșitul. —

„Felicitările mele pentru victoriel" — se aude din radio-telefon. Este camaradul din careul vecin. Cu zece minute înainte el repurtase deasemenea o victorie ca vânător. În noaptea aceasta, escadrila căpitanului aviator L. trecu în tabelele sale de victorii încă douăsprezece avioane inamice doborâte de patru camarazi aviatori.

NOI EUROPENII

Urmare din pagina 11

vină în mod decisiv în soarta continentului nostru. Statele Unite se puseră în fruntea uneia dintre cele două părți beligerante și își uzurpară un rol de arbitraj care a dus la o turburare totală și o desbinare a continentului. Un om care înainte vreme nu pusese piciorul pe pământul european, care se născuse și crescuse la mii de kilometri de continentul european, care habar n'avea de cultura noastră, de caracterele specifice naționale, de condițiunile și istoria noastră, fu chemat să facă o „pace" pe continentul nostru, o „pace" care trebuia să cuprindă imediat germenul multor războaie și multe focare de tensiune internă. N'avem decât să ne gândim la Ceho-Slovacia, Polonia și Iugoslavia. Acest fapt trebuia să constitue încă de pe atunci un avertisment pentru toate națiunile europene. Dar aceste națiuni erau prea mult influențate și preocupate de vechiul spirit al războaielor civile europene, așa că ele nu înțeleseră ce însemna intervenția unei puteri extra-europene în destinul lor.

Firește că dintr'un astfel de spirit nu se putea naște o alianță europeană, ci numai acea societate genevează a națiunilor, care a legalizat cu vârf și îndesat dreptul de imixtiune al multor state din afară de Europa în chestiunile europene. Statele americane aparținătoare Societății Națiunilor adoptară un punct de vedere după care litigiile dintre națiunile americane trebuiau rezolvate exclusiv de forul conferințelor panamericane. Japonia se retrase din Ligă îndată ce aceasta încercă să se amestece în problemele sale cu totul proprii. Societatea Națiunilor fiind cu totul străină de aceste chestiuni. Iar în Europa se alese ca președinte al comisiei care a executat împărțirea nefirească a Sileziei superioare ministrul de externe chinez Wellington Koo. Votul delegaților a două mici state din America Centrală la Curtea Internațională din Haga a decis interzicerea uniunii vamale dintre Germania și fosta Austrie. Sentimentul de solidaritate europeană decăzuse atât de mult încât aceste lucruri nu făceau să crape de rușine obrajii politicienilor responsabili pentru ele, ci ele fură considerate ca ceva cu totul firesc. Începând dela intervenția lui Wilson în primul război mondial, Europa deveni un teatru al diferitelor interese din alte continente, în timp ce centrul de greutate al Angliei — care chiar dela mijlocul veacului al XIX-lea, adică dela înființarea Imperiului Britanic, tindea să se îndepărteze de Europa, se deplasă și mai mult spre periferie. Se înființă „British Commonwealth of Nations" în care insulele britanice erau ce e drept, centrul, dar numai o parte componentă.

Prin urmare, acest război european s'a început cu o concepție a națiunilor europene formată încă exclusiv din rigiditatea și prin unitățile de măsură ale epocii războaielor civile europene. Nu se introdusese încă în conștiința popoarelor europene totala transformare pe care o suferise în răstimp întregul glob. Acum trebuia să se introducă în gândire noțiunea de continente. Această noțiune era străină Europenilor. Ei rămaseră în interiorul orizontului lor limitat.

In cleștele Statelor Unite și al Uniunii Sovietice

Statele Unite, care înainte de primul război mondial erau încă o țară înglodată în datorii în Europa, având în același timp o structură în mare parte încă colonială, deveniseră între timp cel mai mare stat creditor din lume, un stat imperialist care încerca să-și extindă interesele simultan în Europa, Africa, Asia orientală și occidentală. Vechi cuvinte de ordine, de mult uzate și perimate, ascundeau adevărata stare de fapt. De aceea, multe națiuni din Europa occidentală mai credeau într'o solidaritate a așa zișelor democrații, cu toate că în realitate, în dosul acestei denumiri se înălța acum tot mai rapace și mai nesățios imperialismul american, alături de cel britanic. La scurt timp înainte de izbucnirea acestui război, Americanul Clarence Streit publică un program pentru constituirea unei „uniuni a tuturor democrațiilor", care în realitate nu însemna decât că Franța, Belgia, Olanda și țările nordice și iberice urmau să se supună unui protectorat dictat de Washington, în care Americanii sperau să câștige ușor pentru sine mai ales posesiunile coloniale ale națiunilor europene. Cartea lui Clarence Streit a fost aprobată de președintele Roosevelt. Deși era o utopie, această carte este semnificativă pentru vastul program de expansiune mondială pe care încercau să-l realizeze Statele Unite, încă de pe atunci, împotriva Europei.

Dar în același timp se ridicase în spatele continentului nostru o altă putere mondială, tot atât de gigantică, o putere care începu să întocmească un program de expansiune și mai consecvent, o putere care amenința în același timp Extremul Orient și Europa, recurgând la vastele bogății naturale ale Rusiei și la milionale de suflete ale populațiunii sale heterogene, sub pretextul doctrinei comuniste. Spre deosebire de Statele Unite, care încercau să producă o sciziune verticală a continentului european în țări democratice și autoritare pentru a realiza definitiva slăbire și detronare a Europei, însușindu-și în același timp vastele teritorii coloniale europene, Uniunea Sovietică acționă pe planul orizontal, cu ajutorul Internaționalei comuniste. In anul 1932, ea avea în Germania peste 6 milioane de comuniști. După ce Moscova nu putu exploata acest rezultat din cauza biruinței naționalsocialismului, comunismul se năpusti asupra Franței, unde era cât pe aci să se realizeze prin Frontul Popular faimoasa teorie cu „calul troian" a lui Dimitrof, șeful Internaționalei a IV-a. In sfârșit, în Spania, valul roșu izbucni în sângerosul război civil care va marca pentru istoricii viitori adevăratul început al acestui al doilea război mondial.

Numai refacerea rapidă și nebănuită de nimeni a Germaniei sub conducerea lui Adolf Hitler, această țară devenind o putere mondială de prim rang, a împiedecat chiar în cel de al patrulea deceniu al acestui veac succesul încercărilor subversive comuniste, al uneltirilor care în definitiv urmăreau să transforme Europa într'un adevărat apendice al Asiei sovietice. Chiar Dostoievschi a avut o viziune a destinului Europei când a dat Moscovei numele de „cea de a treia Romă", presupunând că Europa va fi învinsă odată de presiunea eruptivă a masselor de oameni din spațiul rusesc. Rari au fost oamenii care au recunoscut înainte de izbucnirea acestui război adevăratele dedesupturi ale dublei amenințări a Europei prin desbinarea sa verticală și orizontală în state și în clase. Națiunile europene se complăceau încă în ideologia lor de război civil. Ele nu-și dădeau încă seama că prin această gigantică transformare a lumii li se va pune problema fatală de a fi sau a nu fi. Dar se poate spune că înfrângerea franceză din anul 1940 își are drept unul dintre motivele sale în faptul că poporul francez simțea instinctiv că fusese târât într'un război contrar intereselor sale, într'un război din care n'avea nimic de câștigat. Dar vechile prejudecăți europene din epoca războaielor noastre civile erau atât de înrădăcinate, încât n'au trecut nici trei sferturi de an, și Sârbii se lăsară asmuțiți spre pierire în același timp de Sovietici ca și de Americani. Atunci, la Belgrad, s'a manifestat pentru întâia oară pe față complicitatea celor două puteri imperialiste extra-europene ce tindeau spre interiorul Europei. Iugoslavia primise deplina garanție a Germaniei și a Italiei pentru integritatea sa. Ea putea deveni o componentă prețioasă într'o nouă ordine europeană. Incăpățânarea conspiratorilor dela Belgrad, care se lăsară prinși în mrejele democrației precum și a ideologiilor comuniste, a împiedecat realizarea acestui lucru. Astfel se produse încă un exemplu eclatant în miniatură, cu privire la efectul fatal al desbinării verticale și orizontale a Europei.

Abia de acum câteva săptămâni, de când Armata a VI-a germană împreună cu camarazii români și croați, a pierit în ruinele Stalingradului, sub drapelul zdrențuit de crivățul stepei, popoarele europene își vor putea da seama eventual pe deplin că acest război pe care îl duce floarea tineretului bărbătesc al Germaniei în întinderile Răsăritului, nu e numai un război german, ci însuși Războiul Sfânt al Europei. Finlandezii și Românii, care au și simțit ghiarele imperialismului sovieto-asiatic, au fost poate cei dintâi dintre popoarele europene, care au înțeles cel mai limpede importanța istorică a clipei, a zilei de 22 Iunie 1941, când Adolf Hitler deslănțui acțiunea împotriva primejdiei ce devenea tot mai teribilă pe zi ce trecea. Și Spaniolii și Portughezii, în Vestul continentului, trăseseră concluziile necesare din experiența războiului civil. Dar nu toate națiunile europene văzură în aceeași măsură relațiunea dintre cele două amenințări ale continentului nostru din partea imperialismului american și din partea imperialismului sovietic. Abia acum, — când este evident că America și Anglia sunt dispuse să lase la discreția bolșevismului continentul european, din Turcia până în Finlanda, dela Estonieni până la Francezi și Spanioli, pentru a-și împărți în schimb între ele prada posesiunilor coloniale europene din Africa, — se poate că Suedezii își vor da seama că Stockholmul și țara lor ar fi pierdută dacă frontul dela Lacul Ladoga n'ar fi neclintit, și poate și Ungurii și Italienii vor recunoaște rostul adânc al faptului că fiii lor luptă și mor în Răsărit. Și Franța, Belgia și Elveția își va da seama că între ele și distrugere nu se află decât valul pe care l-au ridicat trupurile și tunurile ostașilor germani, darte de țara lor.

Războiul pentru unitatea Europei

Trebue să avem în urma noastră epoca războaielor civile europene, dacă vrem să facem față în comun acestei lupte. Am intrat în faza războaielor pentru unitatea Europei. Ar fi o iluzie zadarnică să se creadă că vreun președinte american sau vreun prim-ministru englez ar putea salva vreun popor european de fatalitatea care ar avea loc dacă s'ar rupe acest dig pe care l-am ridicat noi. Zadarnică e și speranța Angliei că în acest caz ea s'ar putea fixa și menține de exemplu la Bosfor. Este lipsită de sens bâlbâiala politicienilor britanici care spun că Europa nu trebue dată bolsevicilor decât până la Rin, căci nicio putere n'ar fi în stare să-i oprească acolo.

Noi Europenii știm acum că perlele cununei orașelor noastre, dela Stockholm până la Budapesta, dela Nürnberg până la Florența, dela Neapole până la Paris și dela Gand până la Barcelona, Madrid și Lisabona s'ar preface în praf și cenușă dacă n'am ieși biruitori, ca o unitate, din această luptă pentru libertate împotriva forțelor din afara Europei. Soldații noștri germani n'au mai regăsit în Răsărit națiuni întregi care erau încă trecute pe hartă. Aceste popoare au fost alungate — nu cu sutele de mii, cum presupuserăm înainte vreme, ci cu milioanele — la munca silnică din întinderile nesfârșite de dincolo de Urali, pentru a dispare acolo. Pentru noi nu e o mângâiere faptul că unii miliardari americani au transportat din vreme anumite piese din marile opere de artă europene în vizuinele lor de peste ocean. Dacă noi n'am rezista, aceste opere de artă s'ar transforma în curând în mărturii ale unei culturi apuse, ca și statuia lui Iupiter, pescuită într'o zi de niște pescari greci din prundișul mării. Incepând din clipa în care poporul german, după evenimentele dela Stalingrad, a fost chemat la ultima și deplina mobilizare, iar Germania a fost transformată într'o tabără în care peste 80 de milioane de locuitori sunt dispuși să suporte totul de bună voie în aceleași condițiuni, pentru a se câștiga totul, Europa își dă seama de situația sa.

Dușmanii continentului nostru încearcă încă și acum să cânte pe vechile clape ale ideologiei războaielor civile europene. Ei se adresează naționalismului norvegian, francez, ba chiar și elvețian de modă veche, afirmând că Europa ce se naște acum n'ar fi decât o invenție germano-italiană menită să oprime celelalte națiuni europene. In acest scop, ei recurg la argumente ieftine: ba că fiecare țară europeană o va duce tot mai rău, cu cât va mai dura războiul; ba că dispar alimentele și articolele de prima necesitate. Dar ei nu

Urmare în pagina 38

←

O mare stațiune de benzină din Răsărit. *Șiruri nesfârșite de bidoane sunt umplute cu carburant și transportate apoi cu camioanele la punctele de aprovizionare* Fotografia: Sepp Jäger, reporter de război (PK)

Hensoldt DIALYT

Binocluri de campanie cu prisme

pentru călătorie - sport - vânătoare

M. HENSOLDT & SOEHNE OPT. WERKE A-G · WETZLAR

Olympia

MAȘINI DE SCRIS DE BIROU
ȘI MASINI DE SCRIS PORTABILE

Mașinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke A.G., Erfurt.

Societatea de vânzare pentru România:

OLYMPIA MAȘINI DE BIROU S.A.R. BUCUREȘTI

Alte societăți de vânzare pentru mașinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb. Reprezentanțe Olympia în toate orașele mari de pe glob.

IZ 113

Supape pentru butelii de oțel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenții, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuția perfectă și construcția cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul și siguranța

Artileria antiaeriană românească trage asupra bombardierelor sovietice

Reporterul revistei noastre a luat aceste fotografii în timpul unei alarme la o baterie antiaeriană românească din Răsărit

Alarma! — S'a anunţat apropierea unor avioane sovietice. In timp ce servanţii tunului ies din adăpostul cald, fiind imediat gata de apărare — cu tot gerul de peste 30°/₀ — ofiţerii şi . . .

. . . soldaţii se reped la tunurile situate ceva mai departe. Peste câteva secunde, când aviatorii bolşevici străpung plafonul de nori . . .

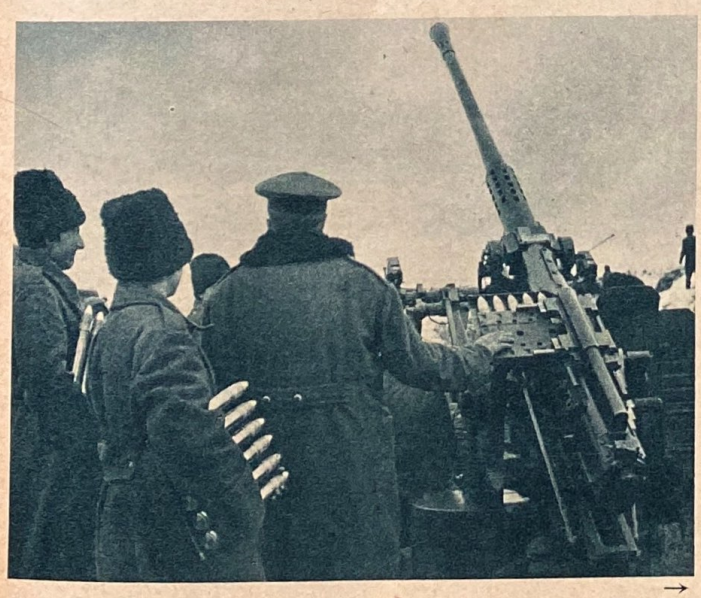

. . . ei sunt primiţi cu un foc bine reglat, care îi face să le treacă pofta să se mai apropie. La tunuri toate se petrec în regulă şi în linişte, ca la aplicaţie, iar peste vreo două minute, „totul a trecut ca o nălucă" — cum scrie reporterul Fotografiile (PK). Artur Grimm, reporter de război

↑ *Bateriile de coastă românești și germane stau de veghe mereu la Marea Neagră, chiar pe cel mai mare viscol. Comandantul bateriei românești și plutonierul major dintr'o baterie vecină a marinei germane se bucură aici cu drept cuvânt, fiindcă au recunoscut imediat submarinul sovietic, alungându-l prin câteva obuze bine țintite. După o scurtă discuție, ei se reîntorc în adăpostul cald, căci termometrul arată 36 de grade sub zero* ↓

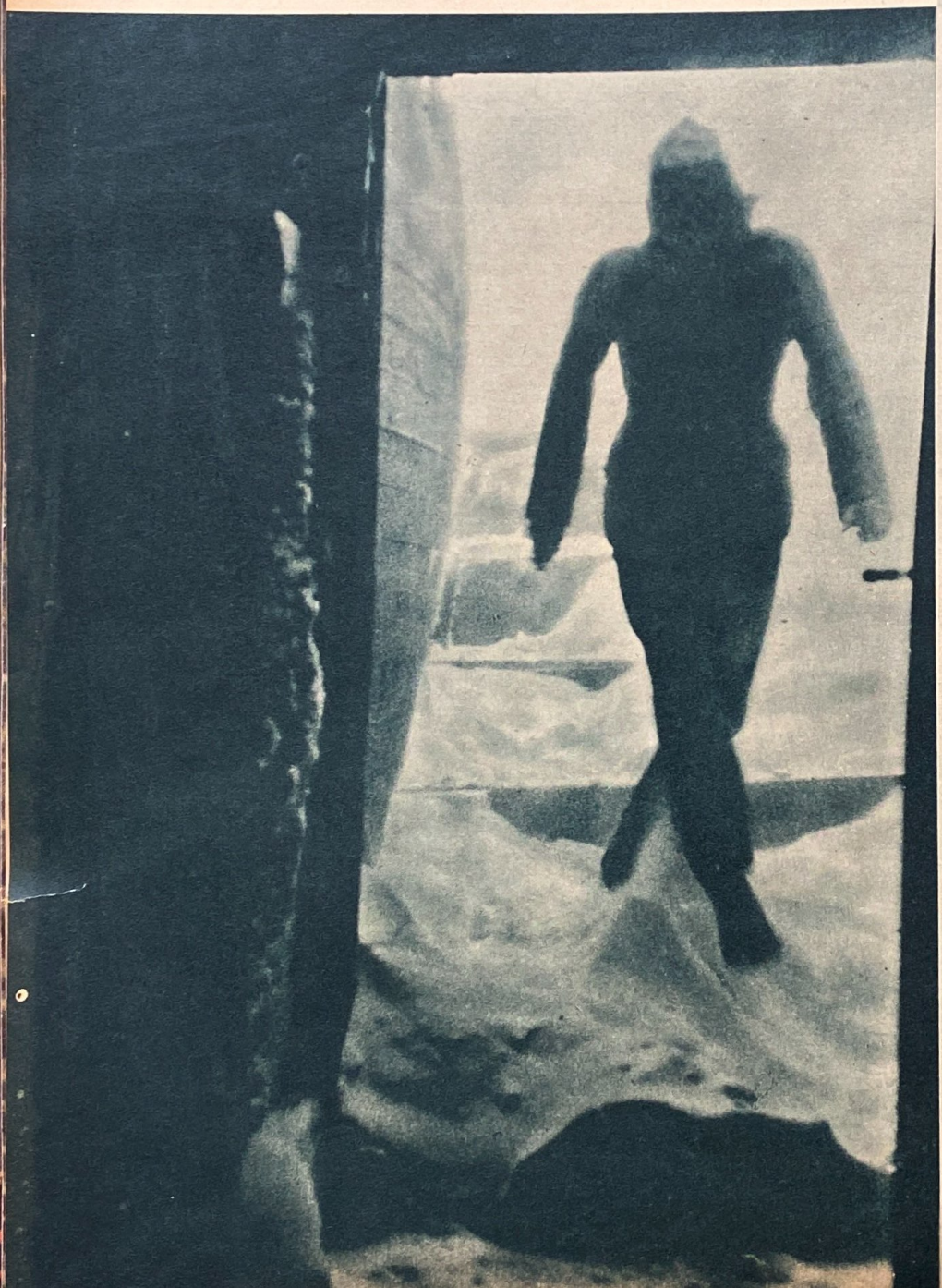

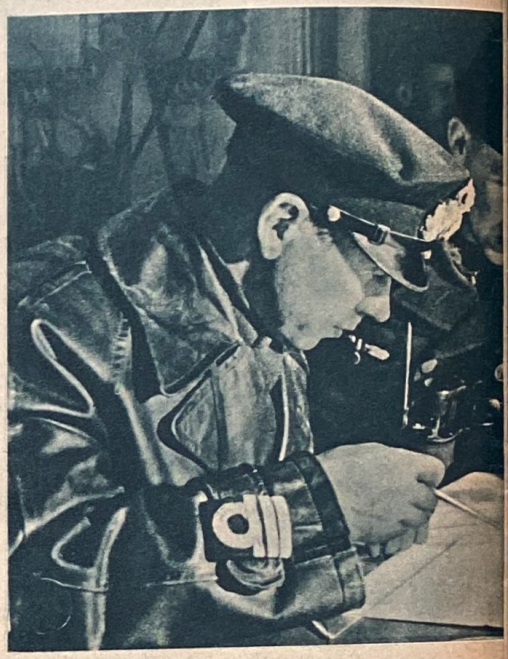

FRĂȚIA DE ARME ROMÂNO-GERMANĂ

— și la marină

1. *Distrugătorul român care apără împreună cu alte bastimente un convoi german, primește o radiogramă. Ea e tradusă în comun de radiotelegrafistul român și cel german*

2. *In încăperea obscură a hărților, comandantul român discută cu timonierul german adjunct noul cap la compas pe hartă. Dar nu se colaborează numai pe punte . .*

3. *Maistrul mecanic român și oamenii săi ajută camaradește maistrului mecanic german, spunând: „Luptăm doar cu toții pentru aceeași victorie".*

4. *După o navigație de 40 ore, distrugătorul a ajuns cu bine împreună cu convoiul în timpul nopții în portul său de destinație. Echipajul german pleacă*

5. *Intr'un cămin marinăresc, în care e adăpostit și echipajul sosit tocmai acum, este încă multă viață.*

Fotografiile (PK): Dr. Feitl, reporter de război

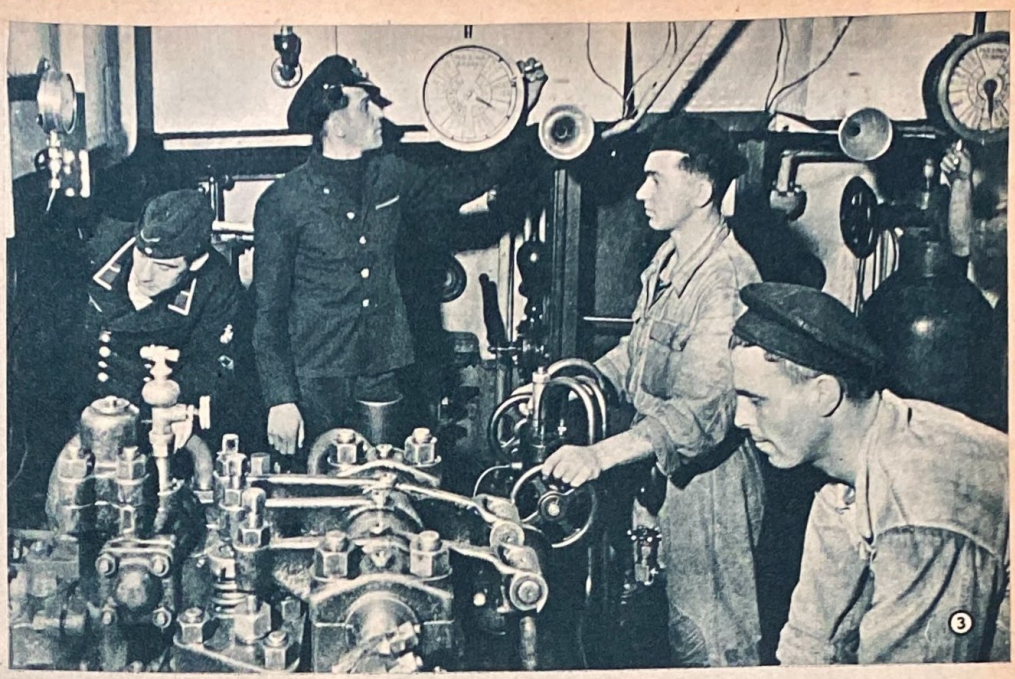

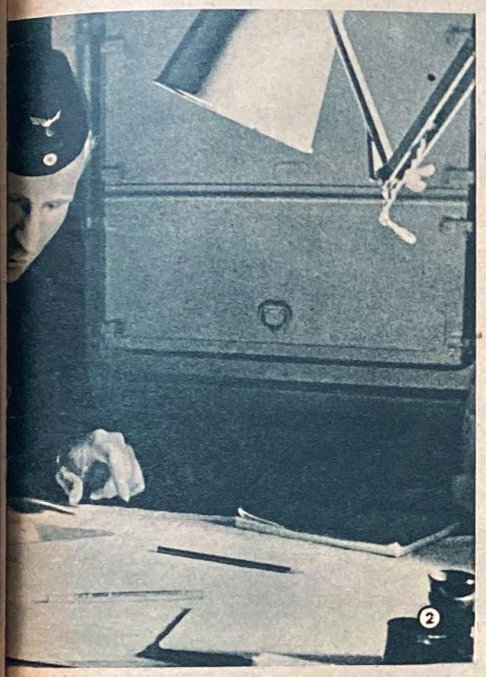

In stepele nesfârşite ale Rusiei Sovietice, cavaleria joacă un rol important chiar şi astăzi, în epoca motorului şi a carului de luptă. Ajutorul calului este câteodată indispensabil pentru acţiuni de recunoaştere la mare distanţă. Dar cavaleria nu face numai serviciu de patrulă, căci . . .

Cavaleria românească

în luptă contra bolşevicilor

←
Tipul ofiţerului de cavalerie român, ce se distinge prin îndrăzneală şi bravură. El poartă Ordinul Mihai Viteazul, cea mai înaltă decoraţie de război românească
Fotografia: Steininger, reporter de război (PK)

. . . şi atacurile de cavalerie, mai ales acţiunile surprinzătoare contra liniilor de aprovizionare inamice, au zăpăcit de multe ori pe inimic, provocându-i pierderi grave ↓ Fotografiile: SMP

Deocamdată, acest aparat fotografic este încă inaccesibil, dar într'o bună zi el va putea fi furnizat iarăşi.

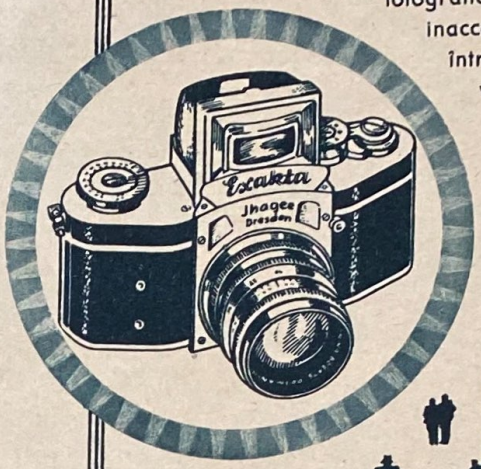

are toate perfecţionările

EXAKTA

Proprietarii unui aparat fotografic EXAKTA vor cere prospectul nostru gratuit „Gute Ratschläge zur Pflege der EXAKTA". Dacă n'aveţi încă un aparat EXAKTA, obişnuiţi-vă de pe acum cu numeroasele sale calităţi bune şi cereţi listele noastre gratuite.

Ihagee
KAMERAWERK
AKTIENGESELLSCHAFT
Dresden 672

KHASANA
Dr K

PERI KHASANA

ARTICOLE COSMETICE
CU RENUME MONDIAL

Dr. Korthaus

Reprezentanţa pentru Banat şi Ardeal:
Gea-Krayer, Timişoara I, Gh. Lazăr 10
Reprezentanţa pentru Vechiul Regat:
Ing. Hans Richter, Bucureşti, Calea Dorobanţilor 65

PERI
BOHN

Neted şi lucios

ca mătasea este vârful fiecărei peniţe

Kaweco-

De aceea tocul *Kaweco* alunecă pe hârtie uşor întocmai ca o „pană"

Ultimele creaţii *Kaweco* vi se arată cu plăcere în magazinele de specialitate

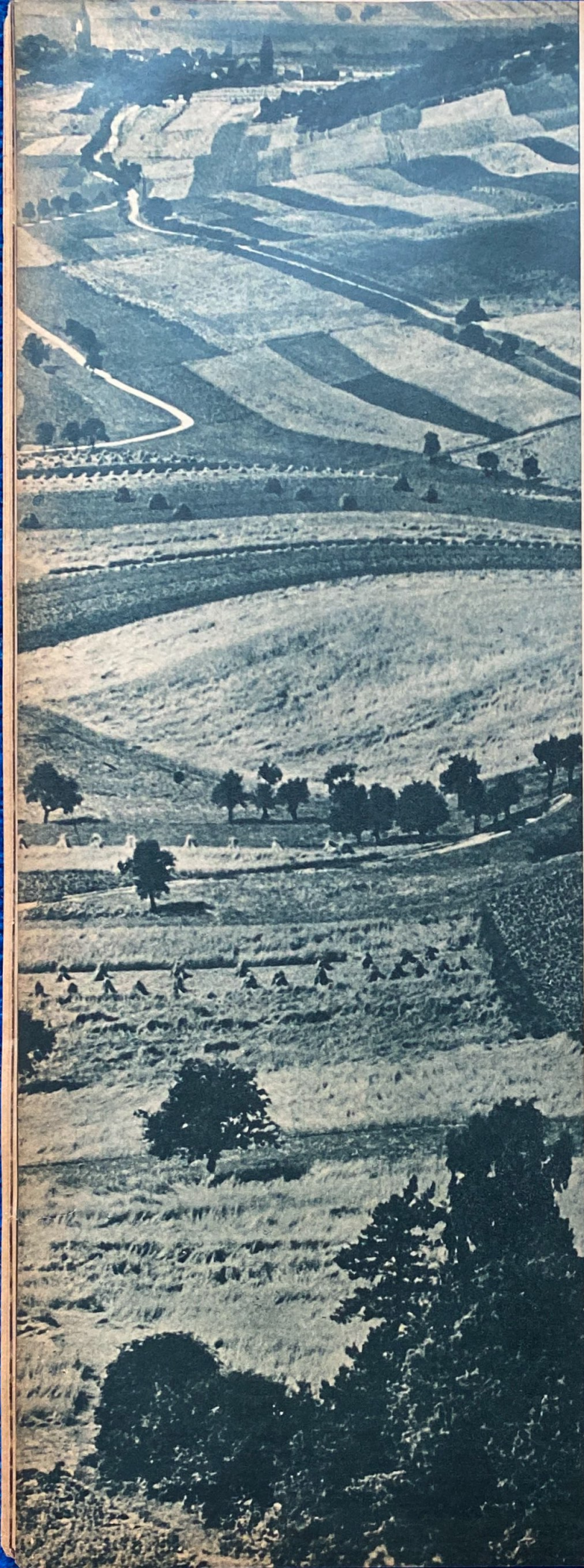

Recolta pe 1943

Hambarele vor fi iar pline

Ceiace se cunoaşte azi în Germania, în agricultură, cam dela 1934, prin „reglementarea pieţei", era atunci pentru ţărani ceva totul nou. Ţăranii au obiceiul să poarte pe umeri un cap tare şi gândurile lor sunt domoale. Ei frământă totdeauna, încă odată, gândul lor, călcând în urma plugului, şi îl pătrund, ca pământul pe care umblă, cu temei şi solid. Dar când însfârşit au găsit că un lucru e bun şi exact, atunci rămân la el şi nimeni nu-i mai poate convinge în câteva minute de contrarul. Ei nu pot fi amăgiţi mereu cu uşurinţă şi nici nu pot fi înflăcărati uşor. Ei chibzuiesc bine întâi chiar şi faptul dacă trebuie sau nu trebuie să se înflăcăreze pentru ceva.

Ţăranul din Germania era obişnuit ca nimeni să nu se amestece în gospodăria sa. El putea semăna şi recolta ce voia, grâu, secară sau orz, el putea vinde cui voia şi cere preţul pe care-l putea obţine. Chestia cu preţul era, firește, ca şi cu timpul, se întâmplau adesea surprize neplăcute. O cădere a preţurilor distrugea, ca o grindină, munca unui an întreg. Anul trecut preţul grâului a fost, poate, bun. Deci, se gândea ţăranul, anul acesta voi semăna grâu mai mult. Tot aşa s'au gândit însă şi alţi ţărani. Urmarea era o supraofertă surprinzătoare de grâu şi o cădere catastrofală a preţurilor.

Veni apoi, în 1934, reglementarea pieţei: statul garanta ţăranilor preluarea produselor sale cu preţuri fixe, cerea însă pentru aceasta, ca ţăranul să nu semene cutare sau cutare lucru, după bunul său plac, ci ceiace se va cere. Şi ţăranul văzu curând că aşa iese mai bine la socoteală ca înainte. In acelaş timp s'a început în Germania campania de producţie prin care s'au obţinut, în câţiva ani, rezultatele cele mai mari.

Perspective bune pentru recolta viitoare

Au trecut vremurile când o ţară sau chiar o singură provincie era cuprinsă de foamete numai din cauza unei recolte proaste, fiindcă mijloacele de comunicaţie nu erau în stare să creieze un echilibru. Izbucnirea războiului face însă, în mod vremelnic, ca o ţară sau mai multe ţări aliate între ele, să fie dependente de propria lor aprovizionare. Timpul, semănăturile, perspectivele recoltei joacă iarăşi un rol mai mare ca înainte.

După iarna aspră a anului trecut, am avut în 1942/43 o iarnă surprinzător de blândă. Ţăranul a putut lucra până în mijlocul lui Decembrie pământul său, „o arătură adâncă de iarnă" cum o numeşte el, pe când anul trecut un ger aspru a bântuit din mijlocul lui Noembrie până târziu în Martie. Semănăturile anului acesta stau bine şi dacă nu se mai întâmplă catastrofe cu totul surprinzătoare, Germania şi ţările europene ar putea conta pe o recoltă bogată. La aceasta se mai adaugă, că o serie de ţări din Europa au intensificat agricultura lor după exemplul Germanii şi azi produc cantităţi mult mai mari ca înainte de război.

80 milioane musafiri la 5 milioane

E vădit că acomodarea agriculturii germane la necesităţile războiului după întroducerea reglementării pieţei s'a făcut absolut fără piedică, ceiace niciodată n'ar fi fost cu putinţă altfel. Statul a putut renunţa la jandarmii rurali pe care în războiul mondial trecut trebuia să-i trimiată pe la curţile ţărăneşti, putând acum transmite ţăranilor dorinţele sale pe aceiaş cale ca în timp de pace. Jandarmul rural în uniformă din războiul mondial trecut nu prea era iubit de ţărani. El nu era ţăran ca ei. Ce ştia el de vaci şi porci, de unt şi cereale? El venea la curte şi cerea, în numele legii, atât şi atât din cutare şi cutare. In războiul acesta se cere ţăranilor şi mai mult ca în trecut, ţăranul n'are deaface însă cu jandarmul, ci cu ţărani, care ei înşişi, tot ca el, muncesc pământul lor, locuiesc acolo unde locuieşte el şi cunosc vitele sale, curtea sa şi pământul său. Ei ştiu ce poate sau nu poate presta el. Auto-administraţia ţărănească de azi, care a fost întrodusă în timp de pace, se confirmă acum în război, şi astăzi vr'o 5 milioane de gospodării agricole îngrijesc în Germania de subsistenţa a peste 80 milioane consumatori.

20.000 gospodării — 20.000 probe

Reglementarea pieţei, care în timp de pace avea de rezolvat, firește, alte probleme, dar în acelaş domeniu, permite în război evaluări anticipate, care altfel ar fi necesitat instituirea unei organizaţii întregi de război. Spre a obţine în permanenţă un tablou la curent al producţii mereu schimbătoare a agriculturii, s'a executat în timp de pace cercetări regulate la 20.000 gospodării risipite în Germania întreagă, care dădeau, la timpul oportun, posibilitatea unei evaluări anticipate. Nu era vorba de „gospodării model", ci de curţi ţărăneşti de toate mărimile, din cele mai diferite regiuni, care aveau să reprezinte tipul general. Când statul voia, în timp de pace, să asigure ţăranilor desfacerea produselor sale, el trebuia să ştie dinainte ce fel şi cât de mare va fi recolta. Acum în război supravegherea constantă a acestor 20.000 gospodării împlineşte un rol invers: statul caută acum să obţină o evaluare a rezultatelor probabile, nu spre a şti cum să plaseze produsele, ci cum să le raţioneze. Statul ştie încă de acum, că pentru anul 1943, exceptând evenimente extraordinare, alimentarea Germaniei este asigurată ca şi până acum.

Peisaj rural în Germania Centrală

→

Inventatorul şi realizatorul filmului sonor cu înregistrare luminoasă, Hans Vogt, *care în anii 1918 — 1923 a creat în colaborare cu Joe Engl şi Joseph Massolle filmul sonor cu înregistrare luminoasă, introdus astăzi în toate cinematografele de pe glob. El lucrează actualmente la probleme de înaltă frecvenţă şi metalurgia pulberelor metalice*

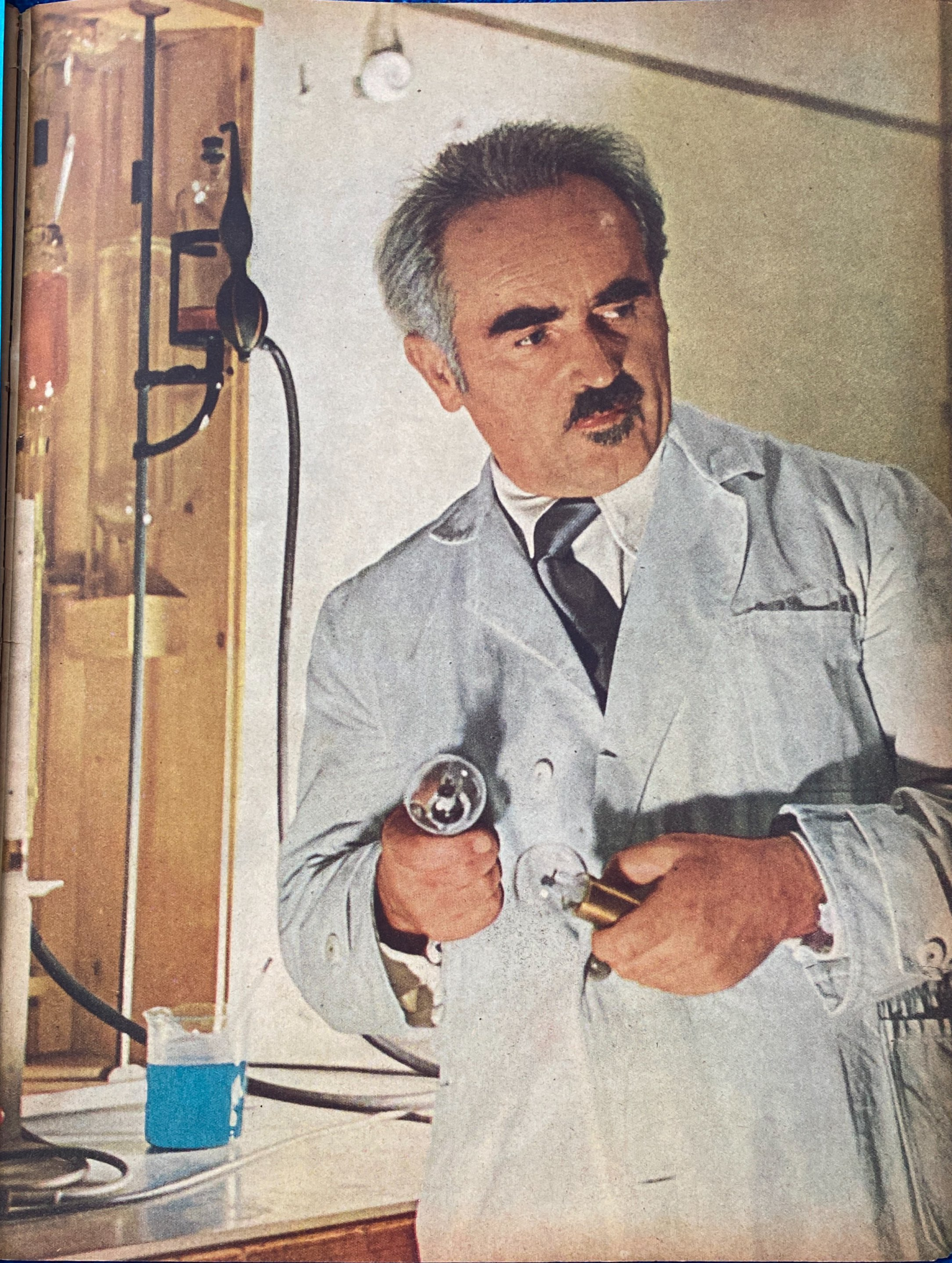

OPERETA DE STAT

Teatrul am Gärtnerplatz din München, sediul operete sub mai multe generații, a devenit, sub intendantul Fritz Fischer, prima „Operetă de Stat" din Germania

A scrie o istorie a operetei, ar însemna a scrie o istorie a spiritului contimporan. Nu există o măsură mai caracteristică pentru ființa individului în parte ca mulțimea însăși și ceiace îi procură plăcere. Deci misiunea de a cultiva, cu îngrijire, plăcerea aceasta, de a-i înălța nivelul cât mai mult posibil, de a forma și a desvolta gustul, merită toate ostenelile unei conduceri competente. Aceasta o știa încă și Pericle — și nici el n'a fost primul — când a pus pe frunoasa și deșteapta Aspasia, să vegheze asupra distracțiilor poporului din Atena.

Dar să lăsăm istoria: toți observatorii rezonabili sunt lămuriți în ceiace privește funcțiunea sociologică a teatrului distractiv. În spațiul

„Diva" al cărei cântec domină, ca și odinioară, reținerile tulburente ale scenelor animate și ale ansamblurilor grandioase din înscenările unei operete moderne și care trebuie să supraviețuiască în memoria publicului

←

Dans, dans, dans! *este pretenția de bază a operetei germane, realizată în mod exemplar la Opereta bavareză de stat. Baletul ei dispune de peste 28 membri, al căror număr poate fi mărit, după necesitate, din „Corul mișcării", care este recrutat din studențime. Ilustrația dela premiera operetei „Liebling der Welt"*

→

Intensificarea tuturor impresiilor percepute de ochi și urechi, este legea marilor ansambluri, a revistei moderne de operetă. O scenă din „Liliacul" - înscenarea lui Fritz Fischer la Opereta bavareză de Stat

german, din care lumea a primit, dela marşul triumfal al valsului vienez, toate marile succese de operete, dela Johann Strauss la Lehár, teatrul distractiv a devenit, cu un mare avans asupra celorlalte, teatrul vodevilurilor şi comediilor muzicale, teatrul operetei. Opereta, născută în secolul 18 din parodia operei, a ajuns, prin influenţa şcoalei vieneze, atât de mult sub stăpânirea dansului — nu a dansului profesionist, ci a dansului de societate şi popular — încât ea poate realiza astăzi, în forma cea mai perfectă, ceiace pretenţiile superlative înţeleg prin teatrul dansant. Dans, cântec, parodie şi persiflaj, comic fin şi buf, toate elementele mimicei antice se contopesc în operetă într'o operă de artă muzicală vioaie şi veselă. Şi toate acestea în legătură cu posibilităţile grandioase ale unei prezentări variate şi fermecătoare pe care o oferă tehnica modernă a teatrului. Nu-i mirare deci, că opereta e capabilă şi are chemarea, mai mult ca orice alt gen al artei teatrale, să atragă, să captiveze, să distreze şi să stimuleze massele cele mai largi ale poporului.

Astfel e foarte firesc ca o conducere de stat conştientă de răspunderea ei, să-şi îndrepte atenţiunea spre acest gen al artei, care a fost atât timp, dacă nu depreciat, dar totuşi neglijat. Dacă nu vrem să stăm iarna în drum, trebuie să ne facem sanie încă din vară. In Germania naţionalsocialistă conducerea consideră nu numai ca un drept al ei, dar şi ca o datorie imperativă, să cultive teatrul de operetă, să influenţeze în mod favorabil stilul, desvoltarea, ameliorarea, precum şi puterea sa reacţiune. In acelaş timp ea trebuie să satisfacă cerinţele naturale ale masselor populare, punând la dispoziţie mijloace şi teatre suficiente. Astfel la Berlin, în teatrul cel mai mare al oraşului, în „Theater des Volkes" (Teatrul Poporului) se joacă aproape exclusiv operetă, apoi în „Theater am Nollendorfplatz", precum şi bineînţeles, în teatrele tradiţionale de operete „Metropol" şi „Admiralspalast".

Münchenul este însă primul oraş al Germaniei, care a primit o „Operetă de Stat". Teatrul „Am Gärtnerplatz" — care până după războiul mondial a fost un teatru de operete de cea mai bună reputaţie — ajunsese în perioada postbelică, în urma decăderii operetei ca gen artistic, într'o perioadă de crize neîntrerupte şi în timpul din urmă ducea, din greu, o existenţă prea puţin glorioasă. După preluarea puterii a fost primit în asociaţia teatrelor de stat bavareze şi reclădit conform cerinţelor. Curând după aceia a fost pus sub o direcţie autonomă şi a devenit sediul „Operetei bavareze de stat". Sub conducerea intendantului Fritz Fischer, care, ca regisor de operete, merge pe drumuri noui, a recâştigat în curând prestigiul său de odinioară, chiar mai mult ca atât. Inscenările sale, ca spre pildă „Văduva Veselă" sau „ Liliacul", se abat complect dela şablonul vechi al operetei în trei acte şi oferă în locul acestuia, ca decor, muzică şi mai ales dans, spectacole din cele mai grandioase, ale căror efecte aproape ameţitoare au un caracter direct senzaţional. De atunci Opereta bavareză de stat a cucerit nu numai favorurile marelui său public, dar a devenit şi unul din centrele cele mai căutate ale artei teatrale germane. In această calitate Opereta de Stat din München are misiunea importantă de a organiza spectacolele oficiale cu caracter reprezentativ.

L. E. R

Mica pereche comico-bufă intercalată, cu cântece, dans şi comic burlesc în tumultul schimbului de scene, rămâne şi în opereta modernă „sarea" indispensabilă a fiecărui spectacol

Baletul clasic, reprezentat prin balerine selecţionate şi instruite cu îngrijire, dă astăzi, mai mult ca ori când, regisorului de operete posibilitatea unor gradaţii de mişcări animate şi finaluri fastuoase

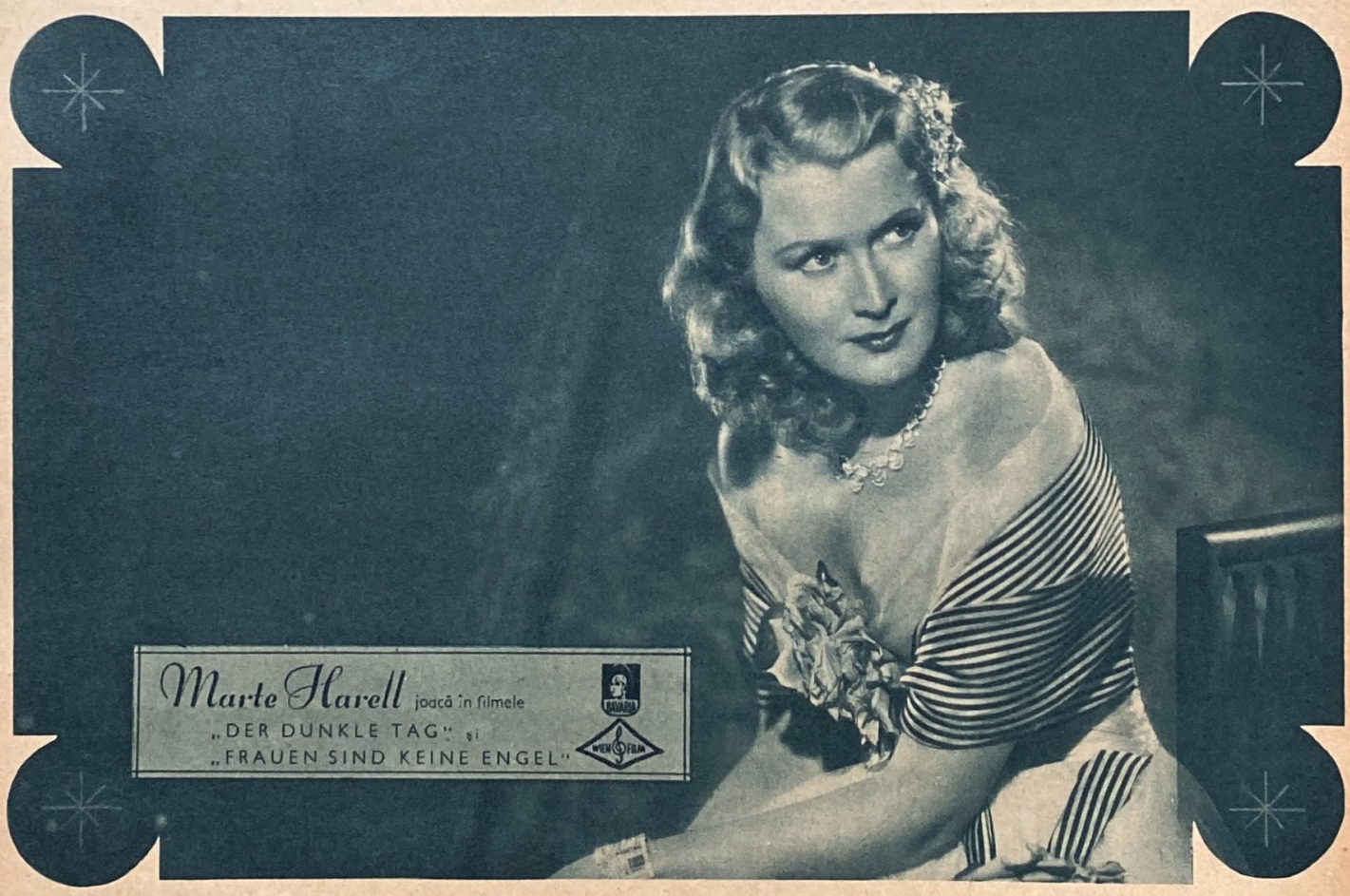

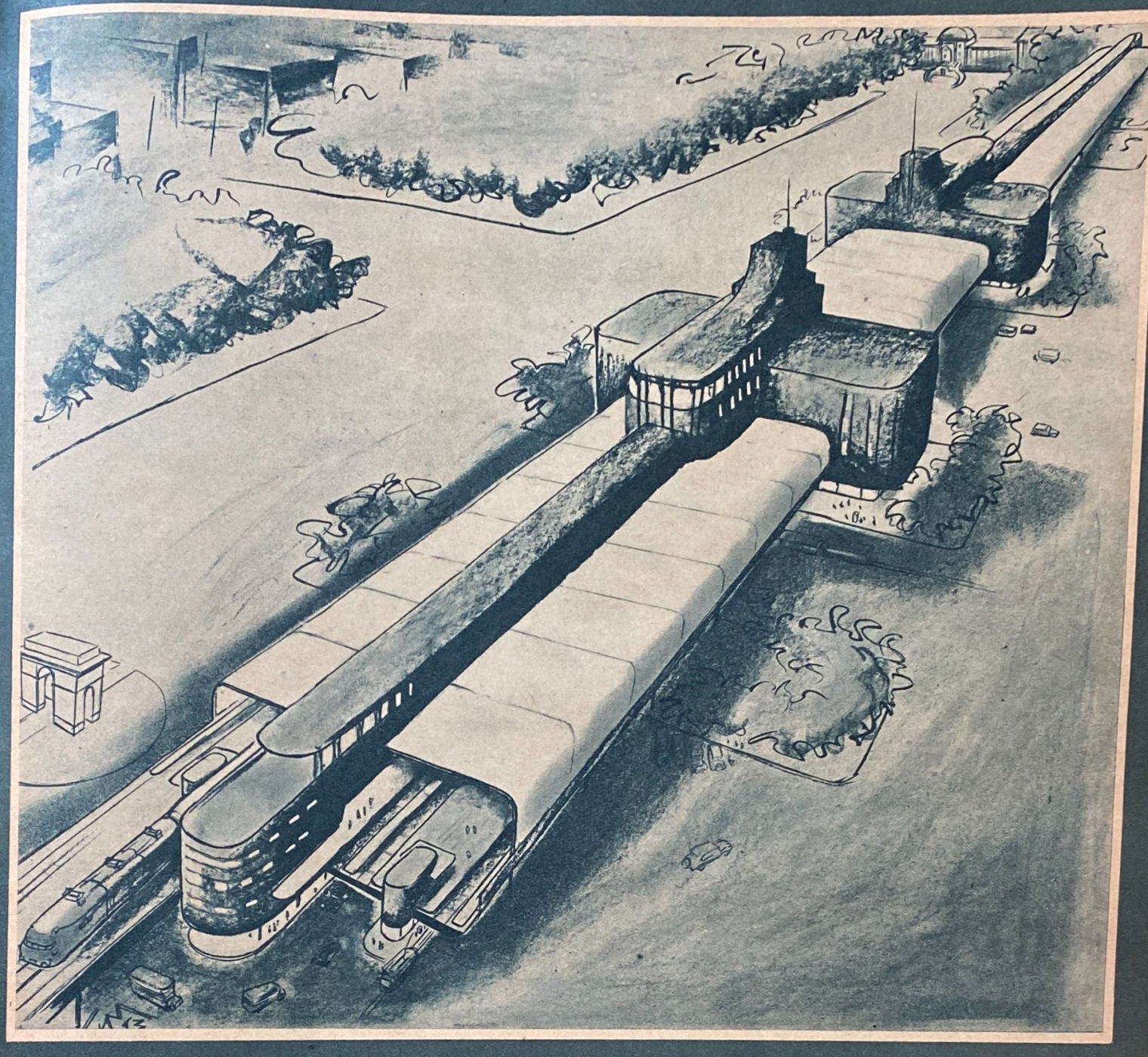

O gară uriaşă, lungă cât Champs-Elysées: *Gara are o lungime de 1000 metri. De aci pleacă trenul lung de 800 metri, cu 4000 pasageri, străbătând Europa şi Asia. Pe şinele cu un ecartament de 4 metri, trenul atinge, în 8—10 minute, viteza sa normală de 250 kilometri pe oră. Toate acestea nu sunt o utopie, ci un proiect la care savanţii şi tehnicianii lucrează serios şi care va deveni, fără îndoială, o realitate*

DIN 9 SE FACE 1!

Despre un proiect senzaţional de cale ferată

Sunt invenţii tehnice a căror desvoltare pare definitiv încheiată în complexul lor. Ele posedă o formă ce abia mai poate fi schimbată în mod substanţial, performanţele lor au ajuns limita performanţelor maxime şi nu se mai pot aştepta perfecţionări revoluţionare. Calea ferată pare a fi atins — cel puţin pentru laici — o perfecţiune de genul acesta. Se aude ocazional de ameliorări, se vorbeşte de locomotive mai rapide, dar de mai multe decenii n'am înregistrat nici o schimbare senzaţională şi revoluţionară — cel mult ridicarea randamentului. Cu toate acestea ne aflăm în faţa unor surprize care vor fi senzaţionale.

Există, firește, un motiv puternic pentru care desvoltarea technică a traficului de cale ferată, care până acum a fost înceată şi lipsită de senzational, face dintr'odată un salt înainte. Ecartamentul cunoscut al şinelor de cale ferată de 1435 milimetri — măsura de poştalion a primei locomotive a lui Stephenson din anul 1823 — a fost menţinută un secol, fiindcă o lărgire ar fi cauzat mari dificultăţi şi mai ales cheltueli enorme. Conformarea necesară la acest ecartament a paralizat însă până astăzi desvoltarea şi mai departe a căilor ferate. Este uşor de înţeles, că la un ecartament fixat definitiv, realizarea technică nu poate depăşi un anumit punct teoretic.

Peste o anumită viteză şi peste o anumită greutate, şinele cu acest ecartament nu mai suportă greutatea. Ar trebui deci, spre a face cu putinţă un nou progres, a trece cu un pas radical, dela măsura veche la un ecartament de 4 metri.

Acest pas va fi făcut şi calea ferată

→

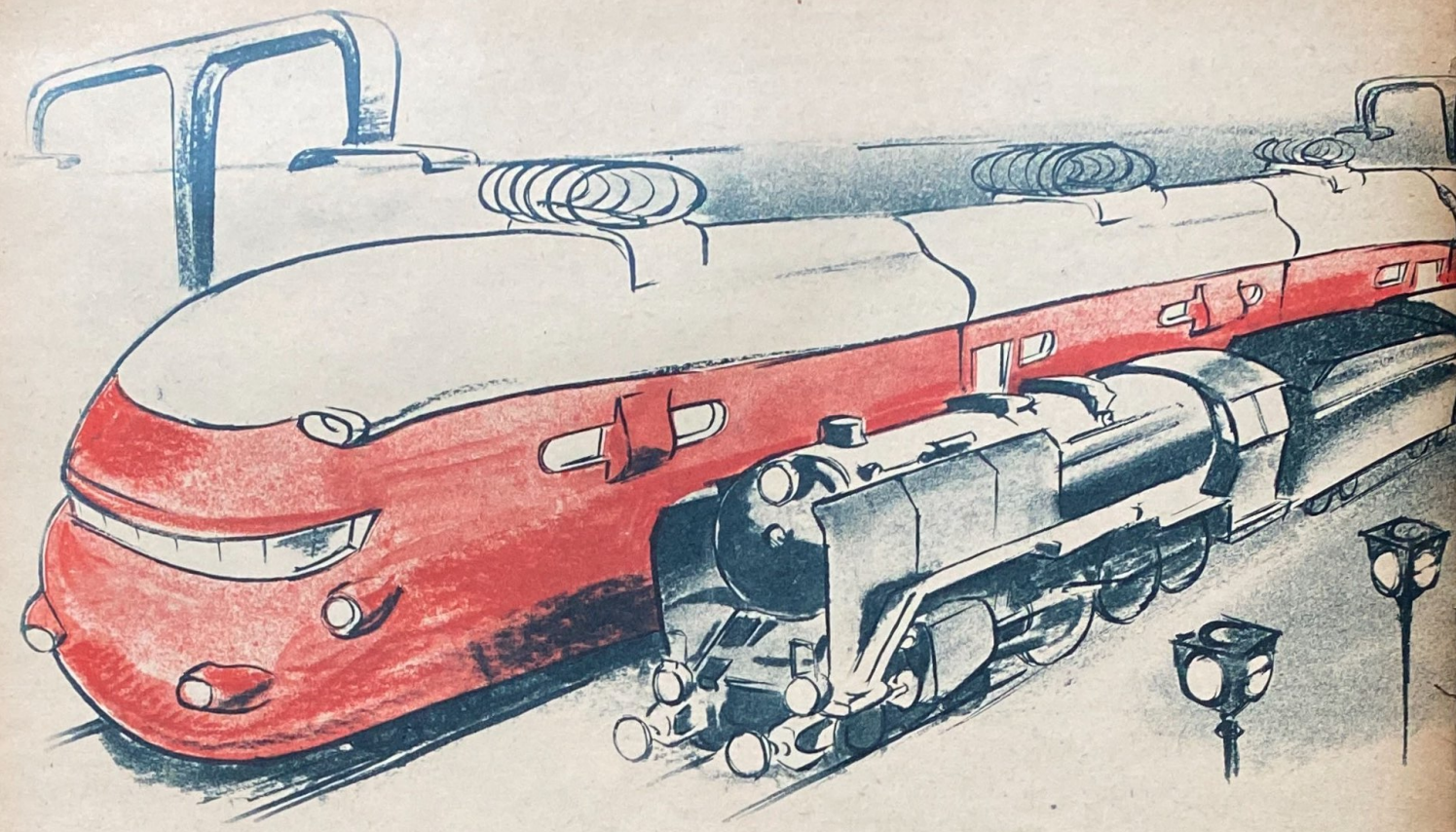

va trece în modul acesta printr'o mare schimbare favorabilă.

Străbătând Europa și Asia

O cale ferată ce leagă Orientul Extrem de Europa — pe care un tren de persoane ar parcurge în 5 zile, unul de marfă în 10 zile, distanța de 9931 kilometri dela Berlin la Wladiwostok — ar prezenta avantajii enorme. Calea maritimă dela Wladiwostok prin Oceanul Indian la Hamburg este 11.980 mile marine, deci 22.200 kilometri. Înainte de război fasolea soia îmbarcată în Manciuco, trebuia să parcurgă jumătate de glob, ca apoi să mai străbată și Marea Nordului și Marea Baltică spre a ajunge însfârșit la Stettin. Calea pe uscat este atât de mult mai scurtă, încât eftinătatea căilor maritime nici nu mai joacă rol. Capacitatea unui tren proiectat, de o lungime de vr'un kilometru, corespunde cu aceia a unui vapor mare. Cu toate acestea partea cea mai importantă nu este posibilitatea de concurență a unei căi ferate de felul acesta față de traficul maritim. Linia ferată va trece peste continente, prin regiuni cu bogății incalculabile, care vor fi exploatate economicește abia după construcția acestei linii moderne. Capacitatea de prestație a linii transsiberiene de astăzi este mică și nu joacă absolut nici un rol în traficul mondial. O cale ferată de sistemul vechi nu poate satisface nici pe departe realizările cerute dela o linie în genul acesta.

Trenurile cele mai moderne de astăzi — învechite

Afară de ecartamentele normale de 1435 milimetri mai există azi în Europa tipul rusesc, cu 89 milimetri mai larg, și tipurile spaniol și portughez de 1675 milimetri.

O transformare a celorlalte șine europene la aceste ecartamente nu ar fi rentabilă. Dacă se face odată acest salt costisitor, atunci măcar să fie într'odată un salt mare. Traficul feroviar nu poate primi aerul și spațiul necesar pentru o desvoltare nouă și extinsă decât printr'o linie cu un ecartament de 4 metri. Atunci tehnicianii vor putea construi — nestingheriți de condițiile restrictive impuse de ecartamentul normal — locomotive rapide, puternice, cu realizări fantastice și trenuri de mai multe sute de metri.

Aceasta nu însemnează însă că întreaga rețea existentă va trebui ridicată și că ea și-ar fi pierdut valoarea. Liniile ferate de azi cu ecartamentul lor normal vor funcționa și mai departe, ca linii colectoare foarte necesare, pe când noua linie ferată largă va străbate țările în linie dreaptă. În apropierea orașelor mari, a căror periferie o atinge, și în centrele industriale și agricole, se vor înființa stațiuni mari de transbordare, care vor stabili legătura cu interiorul țării.

O linie grandioasă ar trece cam dela coasta franceză a Canalului, peste Europa și Asia, prin Mongolia, și Manciuco, la Wladiwostok, pe când o serie de linii Nord—Sud ar încrucișa linia aceasta în punctele importante. Astfel s'ar putea închipui o linie ce duce din Italia centrală în Danemarca, una din Grecia peste Bulgaria, România și Ucraina, în golful finlandez, una din Iran la Marea Albă. Deoarece circulația pe aceste linii este rapidă și sigură și, contrar traficului maritim, nu este atât de sensibilă față de influențele climaterice, politice și altele — acest proiect însemnează revoluționarea unei părți formidabile a întregului trafic mondial.

Ce spun tehnicianii la acesta?

Technica se află totdeauna în fața unei probleme noui, arunci când măsurile obișnuite până acum sunt depășite dintr'odată. Specialiștii în statică și dinamică declară însă că construcția unor locomotive de 5.000 până la 24.000 cai putere este absolut posibilă, deoarece ecartamentul de patru metri permite construirea unor locomotive de 6 metri lățime. Locomotivele au forță motrică electrică, două comenzi de conducere, câte o comandă reversibilă cu

O COMPARAȚIE

Trenul rapid de astăzi lângă trenul de mâine. *Numai locomotiva trenului de mare distanța are o lungime de 70 metri și dispune de o putere de 24.000 c. p. (Locomotiva normală de rapid are o lungime de vr'o 25 metri și 2400 c. p.) Trenul întreg e construit aerodinamic. Fiecare din cele 15 vagoane cu două etaje are o lungime de 50 metri și o lățime de 6 metri, adică exact de două ori ma. lung și mai mult ca dublu de lat ca un vagon normal de tren rapid. Vagoane de dormit, în care sunt numai compartimente cu un singur pat, bar, cameră de lectură, băi și dușuri, vagon restaurant, vagon pentru privelișe și saloane de frizerie, stau la dispoziția călătorilor. Cu o administrație bună a linii și cu viteza exploatată în plin, un tren ar străbate în 5 zile distanța Berlin—Wladiwostok, pe când vapoarele cele mai rapide de azi fac 35 dela Bremen la Yokohama*

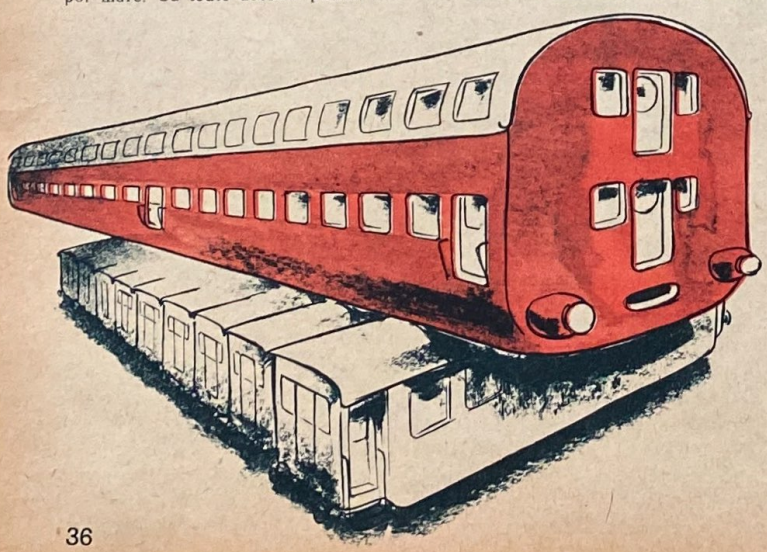

DIN 9 SE FACE 1!

Un singur vagon al trenului impunător *este cât nouă vagoane normale de rapid. Vagoanele de persoane au un volum util de 1450 metri cubi și cuprind, în cele două etaje, 60 compartimente pentru 480 persoane (un vagon de rapid de astăzi dispune de un volum de numai 160 metri cubi). Un tren de marfă de 15 vagoane de câte 25 metri lungime poate transporta mărfuri cât un cargobot respectabil de 7—8000 tone*

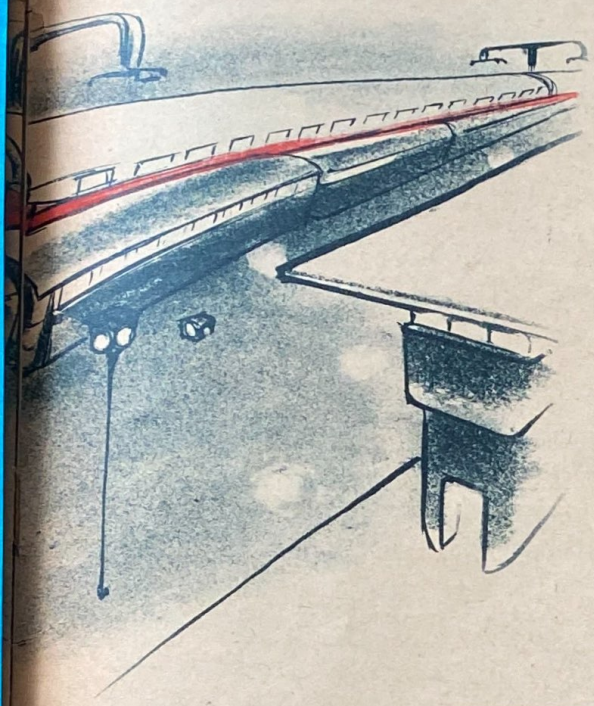

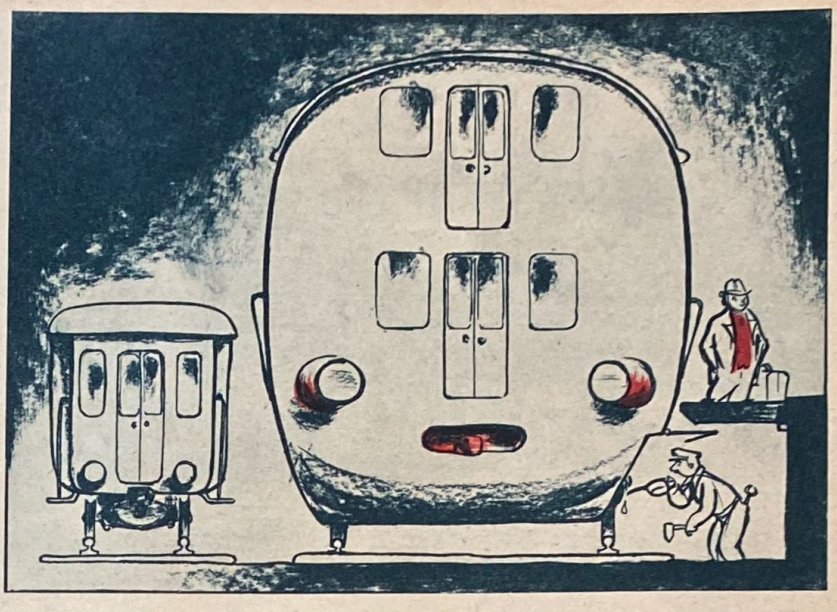

LOC PENTRU PASAGERI!

O secțiune a unui vagon de persoane normal și a unui vagon nou. *Intr'unul din vagoanele acestea ar avea loc, din belșug, două vagoane obișnuite de rapid. La un ecartament de 4 metri se pot construi, fără grijă, vagoane cu etaje duble. Ele rulează pe șease axe (vagoanele de marfă pe 10—12 axe) și roțile au un diametru de 1.90 metri*

trei axe înainte și înapoi și 14 axe motrice. Nici construirea unor vagoane de persoane cu etaj dublu de 40—50 metri lungime sau vagoane de marfă de 25 metri, nu prezintă dificultăți. Construcția vagoanelor de persoane pune la dispoziție, ținând seama de dimensiuni, compartimente de o lungime de 2,3 metri și ne putem face o ideie de comfortul ce-l oferă un asemenea compartiment, dând ascultare unui specialist care scrie că această lungime nu trebuie depășită, „fiindcă altfel s'ar îngreuia conversația călătorilor din cauza distanței prea mari."

COMFORT PENTRU PASAGERI!

Pe trotoar rulant peste peron. *Decarece un tren al linii largi cu 15 vagoane și locomotivă, are o lungime de cel puțin 800 metri, peroanele sunt atât de lungi, încât nu se poate cere călătorilor să meargă pe jos până la compartimentul lor. Călătorii ajung la tren, comod și fără a se îmbulzi pe peron, cu ajutorul trotoarului rulant, care la mijloc are o viteză mai mare și în părți două fâșii cu viteze mai reduse. Spațiul larg din interiorul vagoanelor permite un comfort necunoscut în vagoanele cele mai frumoase de astăzi. Compartimentele sunt mult mai spațioase și mai lungi, fiecare călător are un loc larg. Coridoarele care astăzi au o lărgime de numai 70 cm și au fost considerate totdeauna prea strâmte, sunt mult mai largi. Liniile de acces cu ecartament normal, care aduc pasagerii din dimprejurimi la prima gară cu ecartament larg, au, tot ca și omnibusele și comioanele de bagaje, linii speciale până la peron*

A FI NUMAI O VOCE ȘI NIMIC ALTCEVA

O femeie tânără apare pe estradă, în rochie lungă, neagră, lipită strâns de corpul ei; pașii ei exprimă îndrăzneala celui care n'are a se teme de nimic, fiindcă e sigur pe lucrul său; încrederea celui care, ceiace face, o face nu numai cu capul, ci cu corpul său întreg, fiindcă acțiunea sa a trecut în carne și sânge. Femeia tânără, blondă în toată ființa ei, s'a oprit într'un semicerc de oleandri, liberă, fără pupitru și scaun, nimic înaintea ei decât sala mare și mii de ochi îndreptați spre fața ei, spre gura ei. Încă înainte de a vorbi și felul cum ea își aruncă șuvița de pe frunte, cu o mișcare energică, liberă și mândră a capului, o vrajă puternică radiază din ființa ei.

Spectatorul unei astfel de serate vede mereu cu surprindere, cum aci o ființă tânără iese dintr'odată din massa anonimă, pătrunsă de un spirit, despre a cărei existență profundă ea însăși nu-i conștientă decât într'atât, că e prezent, are efect și face limba să vorbească. Dar este o altă vorbire ca aceia dela om la om. Impulsul profund de a zgudui, de a răscula sufletele, a le înălța prin elanul spiritului poetic deasupra unei vieți, când săracă, când bogată, plină de probleme și griji, de sperante și doruri. Aci ne aflăm în fața unei pasiuni care nu se poate mulțumi cu aceia de a fi, în mască și costume străine, purtătoarea unui rol, de a vorbi la teatru ca ceilalți și a fi una dintre vocile multe, o parte numai a operei subordonată legilor scenei și ale dramei. Aci avem o forță ce vrea altceva, mai înalt, supremul însuși al serviciului ce se poate aduce spiritului prin grai. A fi numai o voce și nimic altceva, voce unică, de severitate sobră și consacrată exclusiv cuvântului poetic, spre a-i da viață, cu înflăcărare. Ființa artistului rapsodic este ca o lumânare: cuvântul poetului este lumina, sufletul vorbitorului este ceara ce nutrește lumina și se consumă în ea.

Astfel o seară de felul acesta, este un spectacol solemn și serios. Nu sunt, desigur, mulți artiști, care să fie capabili de o astfel de exclusivitate, care să fie destul de tari ca să ferească talentul lor de ispitele luminei rampei și a filmului; una din genul acesta este Asta Südhaus. Când ea anunță o seară cu poeziile lui Goethe spre pildă, numele și reputația ei au destula putere de atracție spre a-i asigura săli pline în orașele mari. Ea spune versuri și proză, poezie și scrisoare, ca și când, în fața oamenilor, care stau sub vraja ei, ea ar trăi cuvântul în care marele poet a insuflat spiritul și sufletul său. Câteodată această contopire a artistei cu cuvântul, această luare în posesie dramatică a graiului poetic, are ceva aproape străin, spre pildă în scrisorile mamei către fiul ei mare, a fiului către mamă și către iubită. Fiindcă intimitatea scrisoarei exclude doar un sentiment dramatic postum. Dar în marile balade, în exprimarea cadențată și în poezia emotivă, auditorul simte forța viguroasă, răpitoare a unei naturi, al cărei suflet e înflăcărat, înflăcărat ca și cuvântul poetului, astfel că lumina pornită din ea învăluie în strălucirea ei pe toți auditorii.

L. E. REINDL

NOI EUROPENII

Urmare din pagina 23

amintesc faptul că Englezii au răpit dela Belgieni Congo-ul, că Americanii au luat dela Francezi Madagascarul și că acum au furat întreaga Africă de Nord, nici faptul că au asmuțit pe Olandezi într'un război în care era firesc ca aceștia să-și piardă coloniile asiatice, fără a avea parte de ajutorul promis. Dușmanii Europei nu amintesc nici faptul că prin această deslănțuire a vechei ideologii a războiului civil, ei nu vor decât să slăbească această Europă pentru ca în sfârșit ea să cadă pradă bolșevismului. Dimpotrivă: ei încearcă să convingă pe șoptite națiunile europene, că ei, recte Americanii, vor apare în momentul potrivit pentru a împiedeca acest lucru. In fața acestei propagande subversive trebue să ne amintim de vechii Eleni, de nefericitul Demostene, care a recurs la tot spiritul și la toată ingeniozitatea sa pentru a împiedeca unirea tuturor Grecilor fiindcă era de părerea că o pretinsă libertate era amenințată, în timp ce în realitate a trebuit să se piardă totul, inclusiv libertatea tuturor.

Deci să facem o deosebire între libertățile prin care dușmanii înverșunați ai continentului nostru nu înțeleg decât interesele lor și între ideia cu adevărat mare a libertății europene, de care se leagă existența tuturor națiunilor noastre. Mai ales să nu ne lăsăm înșelați de vicisitudinile inerente războiului, să nu trecem cu vederea problemele decisive pentru soarta noastră, problemele pentru care se duce războiul și care, dacă războiul ar fi câștigat de Asia sovietică, ar smulge din rădăcini cu totul altfel și într'un mod de neînchipuit existența fiecărui European — chiar și aceea a omului mai modest.

Noi Europenii

Dacă vom duce acest război de unificare a Europei cot la cot, ca un război de desrobire, caracterele specifice naționale ale culturilor noastre europene vor putea înflori pe deplin. Nimeni dintre cei care se gândesc europenește nu poate cădea victimă ideii nebune de a transforma aspectul multiplu al Europei într'o dominație stearpă a forței și a civilizației standardizate. Tocmai acest fapt ne deosebește de bolșevism, de tipul degenerat sufletește al omului sovietic precum și de americanismul sterp al tipului de Babbitt standardizat.

Un proces atât de vast, ca acela al unificării Europei nu putea avea loc niciodată fără să se recurgă la forță acolo unde interesele superioare o cereau în mod imperios. Dar dacă acest continent vrea să se afirme într'o lume plină de forțe gigantice bazându-se în interior pe putere, el nu va putea reuși niciodată. Este nevoie de aprobarea liberă a tuturor. Aceasta ar fi cerut eventual un proces care ar fi durat timp de un secol, până când am fi fost dispuși să ne dăm aprobarea, printr'un schimb reciproc. Teribila presiune la care este expus acest continent acum atât dinspre stepele răsăritene cât și dinspre Oceanul Atlantic impune o cunoaștere și o maturizare mai rapidă, creind însă în același timp și conflicte implacabile. Nefericit este cel care nu judecă viitorul nostru comun decât prin prisma acestor conflicte, căci dacă lucrurile s'ar întâmpla după concepția lui înrădăcinată în epoca războaielor civile europene, într'o bună zi el s'ar deștepta și s'ar afla în fața haosului care ar deschide zăgazurile sălbăticiei mecanizate a Răsăritului pentru a năvăli pe meleagurile noastre europene.

Noi Europenii recunoaștem abia acum că formăm o comunitate. Respectând diferitele unități istorice ale diferitelor națiuni ale noastre se naște acel spirit al unei libertăți și dreptăți europene cu ajutorul căruia vom fi în stare să înfrângem forțele oculte și amenințătoare. Iată pentru ce luptă și mor acum fiii Germaniei și ai tuturor aliaților săi. Pentru aceasta trebue să lucreze, să se gândească și să trăiască toate popoarele europene: pentru ca Europa să trăiască.

Signal Nr. 6 Anul 4, Numărul 2 din Martie 1943 — Apare de două ori pe lună — Redactor-șef: Wilhelm Reetz; Locțiitor al redactorului-șef: Hugo Mösslang. Editura și tiparul: Deutscher Verlag, Berlin SW 86 Kochstraße 22-26 / Toate drepturile rezervate. All rights reserved

Lohse
Uralt Lavendel
Adiere vărătecă de mirea smă și căcoare

Lohse Uralt Lavendel nu mai poate fi fabricat în cantități nelimitate, totuși el a rămas veritabil și neschimbat ca mai înainte. Dacă știm să facem puțină economie, el ne va ajunge mai mult timp, căci sunt suficiente numai câteva picături pentru a ne crea un sfert de oră de înviorare și recreație. Și de aceasta avem nevoie, căci într'un mediu cu aer proaspăt răcoritor viața e mai plăcută, iar munca mai ușoară.

Un secol de activitate

Voigtländer
FOTO

Rosodont

SĂPUNUL DE DINȚI AL CASEI BERGMANN

UN PREPARAT GERMAN DE CALITATE SUPERIOARĂ ÎN CUTIE DIN MATERIAL GERMAN

A·H·A·BERGMANN. WALDHEIM (SA.)

AHAB

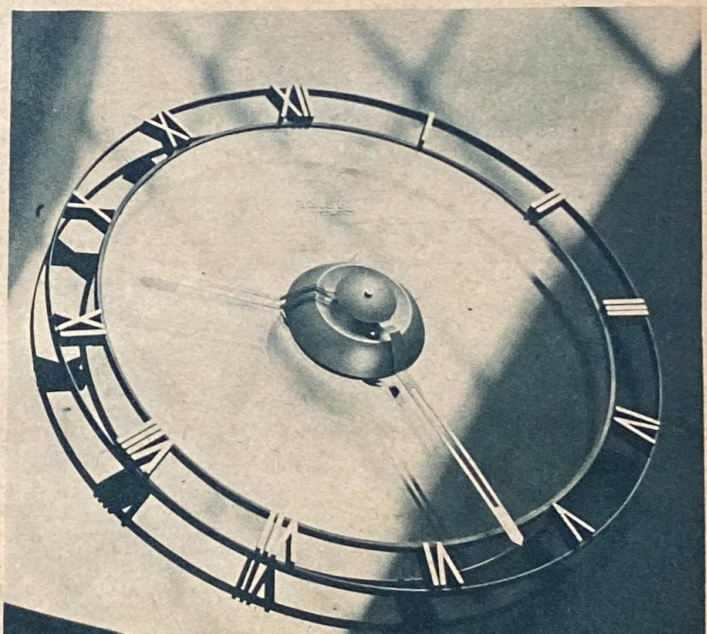

Kienzle

cunoscut în lumea întreagă de mai multe generații prin stil și calitate

Signal

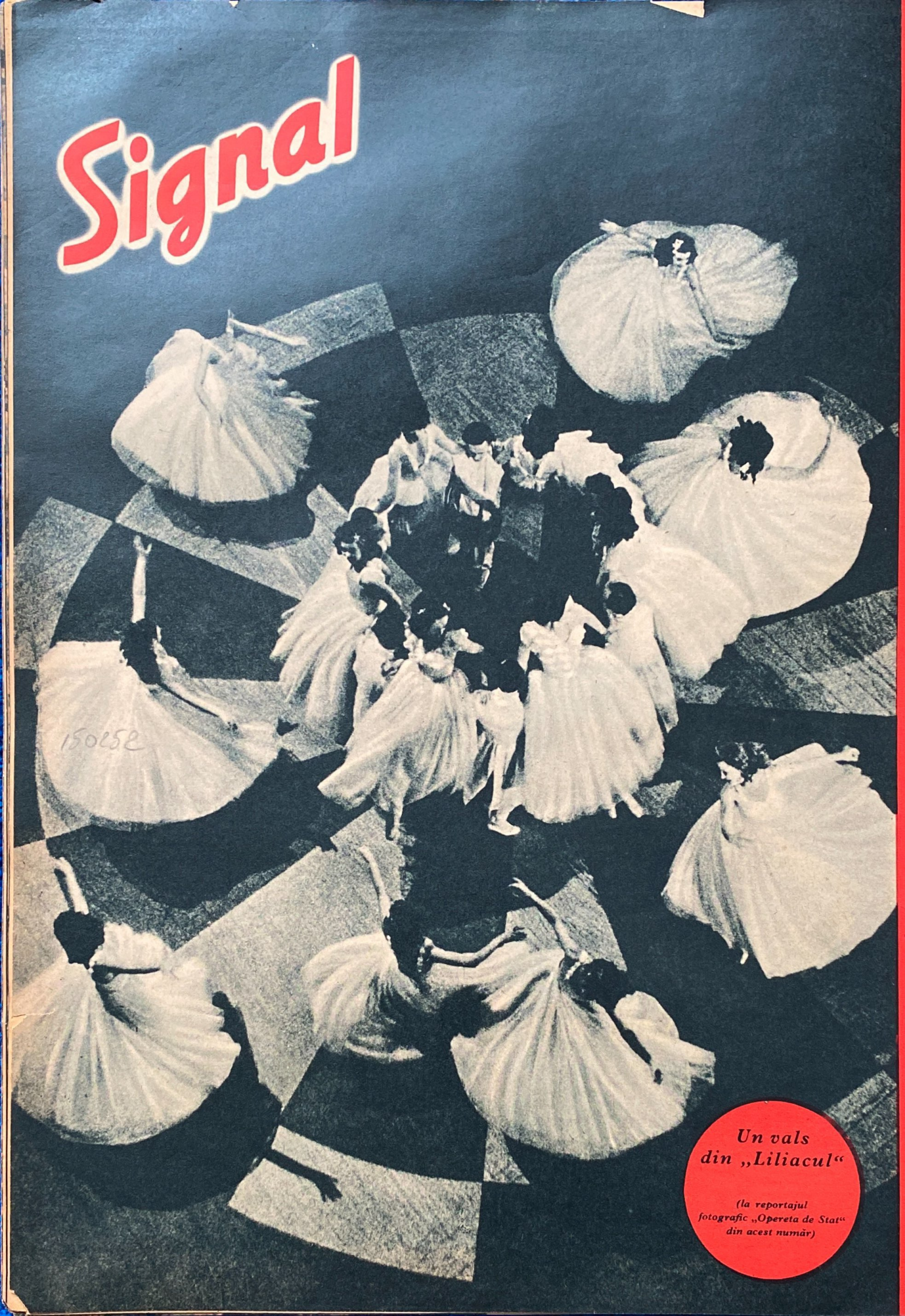

Un vals din „Liliacul“

(la reportajul fotografic „Opereta de Stat“ din acest număr)